

A man in a firefighter's uniform is sitting in a field of tall grass, reading a book. He is wearing a dark jacket with reflective stripes and a backpack. The background shows a hazy landscape with hills and a bright sky. The text is overlaid on a light green rectangular box.

DE
TOEGEWIJDE
KINDERWERKER

J.R. Miller

De toegewijde kinderwerker

James Russell Miller (1840-1912)

Oorspronkelijke titel: *The Devotional Life of a Sunday School Teacher*

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling.

Vertaling en opmaak: Bart J. Aerts

©2013 G.O.L.D.4Life

e-mail: gold4life@telenet.be

Internet: www.gold4life.org

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag voor commerciële doeleinden worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Inleiding

Voorwoord

Een heilige bediening	5
Gericht op een duidelijk doel	8
Niet zonder voorbereiding	12
Lesgeven op een geestelijke manier	15
Een leven dat telt	19
Als vertegenwoordiger van Christus	24
Een geestelijke cultuur	28
Iemand met een Bijbel	33
Geleid door de Heilige Geest	37

Inleiding

Kinderen zijn van onschatbare waarde en enorm geliefd in onze cultuur. Waar er ooit een tijd is geweest dat de kinderen eerder een aanhangsel waren van de maatschappij, hebben ze nu een centrale plaats gekregen. Dit laat zich zien in de vele speeltuinen, de talloze kinderfilms en de kindvriendelijke omgevingen die gecreëerd worden. Mogelijk is er nooit in de geschiedenis zoveel aandacht geschonken aan de kinderen op zich. Ook binnen de Kerk wordt er volop aandacht besteed aan de kinderen door de vele kinderwerkingen.

Gods Woord spreekt weinig tot niets over kinderwerk zoals we dat vandaag de dag kennen. Het is dus geen expliciete opdracht, maar zeker ook niet verkeerd. Kinderwerk behoort tot het vrije gebied dat God ons heeft gegeven. Het kan dus op verschillende manieren vorm krijgen zonder per se beter of slechter te zijn. Eén iets staat hierbij wel als een paal boven water: het leven van de kinderwerker laat een afdruk na op de kinderen.

J.R. Miller schreef dit boek oorspronkelijk aan het begin van de vorige eeuw om de medewerkers van de zondagsscholen, het kinderwerk van die tijd, te bepalen bij hun taak, opdracht en verantwoordelijkheid. Op een levendige en praktische manier beschreef hij waar het kinderwerk op zich om gaat en richtte zich dan naar het meest essentiële hierin, het leven van de kinderwerker zelf.

Tijdens het vertalen heb ik ervoor gekozen om 'Sunday School' telkens te vertalen als 'kinderwerk'. Zo wordt al gauw duidelijk hoe actueel de woorden, die meer dan honderd jaar geleden werden geschreven door de passievolle Miller, nog steeds zijn binnen het christelijk kinderwerk van de 21ste eeuw. Hier en daar heb ik ook nog wat voetnoten toegevoegd om de tekst wat te verduidelijken.

Dit boek stemt tot nadenken en prikkelt iedereen die op een of andere manier een ware liefde heeft voor kinderen.

Alvast veel leesgenot toegebeden!

Bart J. Aerts

november 2013

Voorwoord

De werkelijke kracht van het onderwijs in het kinderwerk zit niet in de methoden, hoe belangrijk het ook mag zijn om de beste hiervan te gebruiken, noch in de materialen, hoe waardevol ze ook mogen zijn, maar in het geestelijk leven van de kinderwerker zelf. “Niet door kracht en niet door geweld, maar door Mijn Geest”¹, is wat God ons heeft laten weten over de kracht achter al het christelijk werk.

Het doel van deze eenvoudige hoofdstukken is om de nadruk te leggen op enkele onmisbare elementen van de kinderwerkers leven en werk.

J.R.Miller

¹ Zacharia 4:6

Een heilige bediening

1

Eén van de meest belangrijke facetten uit het onderwijs van Jezus is de opdracht die Hij gaf rond de zorg voor de kinderen. Hij stelde aan Petrus de vraag: “Hebt u Mij lief?” en toen Hij een bevredigend antwoord gekregen had, zei Hij tot hem: “Weid mijn lammeren.”²

Hij had de figuur van een herder in gedachten. David had gezongen: “De HEERE is mijn herder.”³ Jezus zelf gebruikte de herder als beschrijving van Zijn eigen tedere waakzaamheid over Zijn kinderen. Zij zijn Zijn schapen. De kinderen zijn de lammeren. Het woord dat hier gebruikt wordt, betekent ‘kleine lammeren.’ Dit duidt er dus op dat de allerkleinsten ook meegerekend worden. Het waren de kinderen die de discipelen wilden weerhouden van Jezus, maar die Hij daarentegen warm verwelkomde, terwijl Hij zei: “Laat de kleine kinderen tot Mij komen en verhinder hen niet.”⁴ Geen enkele moeder van een kleine baby zou zich ooit zo moeten voelen alsof de Zoon van God te hoog verheven is om Zich te bekommeren om haar kind, het te ontvangen in Zijn armen en het te zegenen.

Een interessant verhaal over Francis Xavier⁵, de grote jezuïtische missionaris, gaat als volgt: Op een keer toen er grote groepen mensen naar hem toekwamen en hij bijna volledig uitgeput was, zei hij tegen zijn dienaar: “Ik moet slapen of ik ga dood. Het maakt niet uit wie komt, maak mij niet wakker.” Vervolgens kroop hij in zijn tent en zijn getrouwe bewaker hield de wacht. Op een bepaald moment zag de jonge man het bleke gezicht van zijn meester in de opening van de tent. Terwijl hij wenkte zei Xavier bevreesd lijkend tegen hem: “Ik heb een fout gemaakt! Ik heb een fout gemaakt! Maak mij wel wakker als er kleine kinderen komen.” Zo is het ook met onze Meester. Wanneer kleine kinderen Hem nodig hebben, staat Hij altijd klaar om hun roep te beantwoorden.

Geen enkele kudde lammeren in de wildernis is zo omringd door gevaren als de kinderen in deze wereld. Het is onze taak als kerk om hen te beschermen. De moeder is de eerste van nature aanwezige beschermer van het kind. Iedere thuis zou een veilige haven moeten zijn waar de kinderen die erin opgroeien veilig zijn. We zijn zorgzaam als het om de gezondheid en lichamelijke veiligheid gaat. We zorgen ervoor dat ons huis bescherming biedt tegen natuurinvloeden. We zorgen voor een goede afvoer, verluchting en warmte. We bekommeren ons over voedsel, water en kleding. Maar maken wij ons ook zorgen over de morele bescherming en hygiëne die we bieden in onze huizen?

Bescherming is niet alles. Het lam moet ook voedsel krijgen en niet alleen lichamelijk, maar ook verstandelijk en geestelijk. Iedere thuis zou moeten voorzien in de best mogelijke opvoeding van de kinderen die erin wonen. De moeder is de eerste lesgever van het kind, haar hart is het eerste klaslokaal. De kinderen moeten vroeg geleerd worden om op te kijken naar God, om Hem te vertrouwen, lief te hebben en Hem te gehoorzamen. Als het de lammeren van Christus zijn, zouden ze van jongs af aan getraind moeten worden om hun goede Herder te kennen, te luisteren naar Zijn stem en om Hem te volgen.

² Johannes 21:15-19

³ Psalm 23:1

⁴ Lucas 18:16

⁵ Francis Xavier was een Rooms-katholiek missionaris die leefde van 1506-1552. Hij was een leerling van Ignatius van Loyola.

De ouders komen eerst, maar de bediening van de kinderwerker is eveneens van groot belang in het leiden van Christus' lammeren. Het kinderwerk is de wijze waarmee de kerk omziet naar de kinderen. Haar taak is erg bijzonder. Haar verplichtingen kunnen niet tegemoetgekomen worden door oppervlakkige of routinematige handelingen. In de Joodse kerken werd een grote nadruk gelegd op de geboden die gingen over de opvoeding van de kinderen. Ze moesten van jongs af aan onderricht worden in de Heilige Schrift. Deze Hemelse Woorden moesten zo vroeg en zo diep mogelijk woning vinden in hun hart zodat ze kleur zouden geven aan hun eerste gedachten, hun eerste emoties zouden zoeten en de toon zouden zetten voor hun ambities en verlangens.

Dat is hetgene waar we als kinderwerker naar zouden moeten streven om te doen voor de jonge kinderen in onze groepen. We zouden hun harten en gedachten moeten vullen met goddelijke invloeden – de woorden die ze hun nood aan verlossing doen inzien. We hebben het voorrecht met de kinderen te mogen optrekken in de periode dat ze het makkelijkst te beïnvloeden zijn, en wanneer de zegen van ons onderwijs nog kan bijdragen tot hun ontwikkeling naar een goed karakter en bruikbaar persoon. We zouden gedurende die periode dan ook met uiterste zorg moeten proberen hen te leiden naar God.

Jezus maakte de meest noodzakelijke eigenschap van een echte herder heel duidelijk. Vooral eer Hij de kleine lammeren overliet aan de zorg van Petrus, vroeg Hij hem in alle ernst: "Hebt u Mij lief?" en Hij kreeg zijn antwoord: "Ja, HEERE." Er moet liefde voor Christus in het hart zijn om een apostel voor te bereiden op het hoeden van Christus' lammeren. Er is een speciale reden waarom die vraag op dat moment gesteld werd. Petrus had namelijk gezondigd, hij had in zijn zwakheid gezegd dat hij niet tot zijn Meesters vrienden behoorde. Hij moest het tegendeel bewijzen door zijn liefde voor Christus uit te spreken op een overduidelijke manier voordat de zorg voor de zielen van de kleine kinderen hem toevertrouwd kon worden.

Het is duidelijk dat iedereen die zorg draagt voor kinderen deze vereiste goed moet begrijpen. Liefde voor het kinderwerk op zich is niet genoeg. Er zijn sommige mensen die graag lesgeven aan kinderen, maar dat is niet genoeg als kwalificatie. Enthousiast zijn om met kinderen te werken is op zichzelf niet wat je geschikt maakt om de door God gegeven taak te doen. De kinderen zijn Christus' speciale zorg, en Hij wil ze niet toevertrouwen aan diegenen die niet loyaal ten opzichte van Hem zijn, en die Hem niet kennen en liefhebben.

Hij zegt niet dat de herders heel geleerd moeten zijn, of heel wijs, of hoog ontwikkeld, maar Hij legt er wel de nadruk op Hem lief te hebben. Voor de kinderen zorgen is Zijn werk en iemand die niet hetzelfde gevoel voor hen heeft als Jezus, is niet klaar om het goede werk voor hen en in hen te doen. De lammeren zijn teder en kwetsbaar. Een ruwe aanpak kan ze schade toebrengen en een onvriendelijk woord kan de schoonheid van hun geest bederven. Verkeerd advies kan hun toekomst ruïneren.

Het is vanzelfsprekend dat niets anders dan liefde past bij een herder van de lammeren van Christus. Stel je een moeder voor zonder affectie. Een klein kind wordt in haar armen gelegd, maar ze houdt er niet van. En omdat het moet, ondergaat ze de zorg van het kind. Ze voedt het, ze voorziet in de noden, ze onderwijst en traint het, maar ze doet dat alles zonder liefde. Denk dan aan dat delicaat jong leven opgroeiend in een wereld vol gevaren zonder liefdevolle verzorging! Het kan evengoed in een tehuis voor vondelingen wonen als bij een moeder zonder liefde.

Maar zelfs de grootste liefde van een mens, hoe vertederend en oprecht ze ook mag zijn, zelfs de liefde van een moeder, de diepste, puurste en meest opofferende genegenheid die

een mens kan hebben, is niet voldoende om iemand voor te bereiden op het herderschap van de lammeren. De liefde van Christus moet in het hart zijn van die persoon om op een gepaste wijze dat eerbiedwaardig werk te doen. Tenzij een vrouw Christus liefheeft, is ze niet klaar om een echte moeder te zijn voor de kleine kinderen die Christus toebehoren, ook al heeft ze haar kinderen lief. De kinderwerker die Christus niet liefheeft, mist de essentiële kwaliteit om een echte herder van de kleine lammeren van Christus te zijn, ook al is hij van nature liefdevol en aardig.

Waarom is de liefde voor Christus noodzakelijk om zo'n herder te zijn? Omdat niets in de wereld zo gevoelig is als de ziel van een kind. Een harde of zorgeloze aanpak kan een eeuwige schade achterlaten. Als je ooit met een geoloog op stap zou gaan en hij zou je een bepaalde rots tonen met een afdruk van een vogelpoot, de afdrukken van regendruppels of de afdruk van een blad met al de nerven, dan was die rots ooit zachte klei waar een vogel op wandelde, de regen op druppelde, of is er ooit een blad naar beneden gedwarreld en daar blijven liggen. De dag erna droogde dan de klei en werd hard, terwijl de afdrukken erop bleven zitten. Uiteindelijk werd ze een steen. Daarna werd deze steen door een krachtige opschudding langs de zijde van een grote berg gegooid, waar de wetenschapper hem uiteindelijk vond. Maar door de eeuwen heen, en doorheen vuur en overstromingen, heeft hij zijn oude afdrukken bewaard om het verhaal van zijn ontstaan te vertellen.

Het leven van een klein kind is echter nog gevoeliger voor afdrukken dan zachte klei en bewaart deze veel beter. Iedere fase van invloeden die passeert, ook diegene die maar een ogenblik duurt, laat zijn eigen onuitwisbare afdruk achter. Als wij, die zorgen voor dit kneedbaar leven, ongeduldig zijn, zal dat ongeduld sporen nalaten; als we boos worden, zal onze boosheid een wonde maken; als onze levenswandel niet zuiver is, zal het een smet achterlaten. Iedereen die werkelijk een Christus waardige impact wil maken op een ziel van een kind moet heilig, rein en zachtmoedig zijn. Niets anders dan de liefde voor Christus in het hart maakt iemand gekwalificeerd om een herder te zijn voor de lammeren van Christus.

Deze wonderbaarlijke liefde verandert het leven waarin ze zich bevindt. Ze maakt het hart warm en teder, ze maakt iemand geduldig, bedachtzaam, vriendelijk en meelevend, ze verzacht bitterheid en brutaliteit in zachtaardigheid; ze maakt iemand barmhartig en vol compassie tegenover het zondige kind; ze wakkert die hogere liefde aan die de dingen zoekt die werkelijk van belang zijn in het leven. Als iemand Christus waarlijk liefheeft, heeft hij deel aan de eigen liefde van Christus, en is op die manier klaar om naar anderen te zijn zoals Christus.

We moeten ernstig nadenken over de verantwoordelijkheid die het onderwijzen en beïnvloeden van een kind met zich meedraagt. Er is een verantwoordelijkheid in iedere vriendschap. We zijn vereerd als mensen naar ons toekomen en graag vrienden willen worden. Vertrouwen en liefde doen ons plezier. Maar wat ben je van plan te doen met de nieuwe vriend die in je leven gekomen is? Op welk manier ga je over hem waken? Ga je een goede invloed op hem hebben?

Eén van de brieven van Charles Lamb⁶ geeft hierover een interessante maar ongewone illustratie. Een jongeman wilde graag met hem een vertrouwelijke vriendschap aangaan. Meneer Lamb schreef naar deze jongeman het volgende: 'Ik wil je niet afschrikken om een vriendschap aan te gaan, een echte vriendschap, en wel zo'n vriendschap, waarbij beide

⁶ Een gerenommeerd Engelse schrijver die leefde van 1775-1834.

2

partijen niet blind zijn voor elkaars fouten. Dat is heel nuttig en waardevol. Maar ik neig een verkeerde manier van denken in je op te merken. Ik weet dat je mijn morele waarde hoog hebt ingeschat, maar, en ik zeg dit als tegenover God en ik lieg niet, je vergist je hierin. Het zou ondraaglijk voor me zijn om al mijn falen voor je open te leggen, want de schaamte zou mij veel te groot worden.'

Dat was een moedig en voortreffelijk iets om te doen. Niet veel mensen zouden dat gedaan hebben. De verantwoordelijkheid in het aangaan van een nieuwe vriendschap, zeker wanneer het om een kind of een jong persoon gaat, is evenwel altijd iets heel serieus. Als onze handen niet zuiver zijn, als onze harten niet puur zijn, als we niet klaar zijn om geheel oprecht te zijn tegenover die persoon, zouden we het niet mogen doen. Niets anders dan de liefde voor Christus in ons hart is gepast om een ander leven te ontvangen in een vertrouwelijke, affectievolle en eerbiedwaardige vriendschap. Zo is ook de verantwoordelijkheid nemen over een groep met kinderen of jonge mensen en het worden van hun onderwijzer een serieus iets, en als iemand niet de natuur van de Meester heeft, zou hij het niet mogen doen. Voordat Hij het zorgen voor de lammeren toevertrouwt aan enig menselijke verzorging, vraagt Jezus in alle ernst: "Hebt u Mij lief?", waarop geantwoord wordt: "U weet dat ik U liefheb." Daarop zegt Hij: "Weid mijn lammeren."

Als wij Christus waarlijk liefhebben, dan zijn we klaar om in gelijk welke bediening te treden die Hij ons geeft, hoe voornaam die ook mag zijn. Dan kunnen we het tedere, jonge leven in onze handen nemen, en zal onze manier van aanpak het niet kwetsen. Dan kunnen we antwoorden geven op de vragen van de kinderen, want iemand die dicht bij het hart van Christus leeft, leert van Hem, en kan deze kleintjes leiden naar de waarheid. Dan zal de liefde voor Christus in ons branden en zullen we gelijk Christus zijn. En als we zoals Christus worden, dan zijn we klaar om te zorgen voor de kleine lammeren.

Gericht op een duidelijk doel

Het belangrijkste werk gegeven aan stervelingen is het winnen van zielen. Dat is het werk dat Christus zelf kwam doen in deze wereld. Het was Zijn werk om de liefde van God te openbaren en dan om verlossing te geven aan verloren mensen. Het winnen en samenbrengen van de gevallen heeft Hij toevertrouwd aan Zijn discipelen. Doorgaans worden verloren zondaars enkel door diegenen die reeds bekeerd zijn tot bekering en geloof gebracht. Er is maar één Redder, maar de menselijke boodschappers moeten het verhaal van Zijn genade vertellen en mensen tot Hem brengen.

Christus gaat niet eigenhandig langs de levenspaden om de verlorenen te zoeken, met uitzondering bij Zijn discipelen bij wie Hij dit wel deed. Mensen worden doorgaans niet door direct ingrijpen van de Heilige Geest van hun zonden overtuigt en vol berouw naar het kruis geleid, maar doorheen het geïnspireerde Woord, gesproken door gezuiverde, menselijke lippen.

Wanneer we nadenken over deze waarheden, dan zien we onze grote verantwoordelijkheid als christenen. Onze missie in deze wereld is om Christus te brengen naar diegenen die Hem niet kennen. Dat is vooral waar bij mensen die als predikant of leraar naar anderen gestuurd worden om het evangelie te brengen. Zij hebben een bijzondere verantwoordelijkheid in dat werk. De kinderwerker die in zijn hart geen sterk verlangen heeft om zielen te winnen, realiseert zich de ernst niet van de relatie die hij heeft met zijn groep. Diegenen die voor anderen zitten met de Bijbel in hun handen om hen te leiden in

de kennis van de waarheid, zouden zich zeker bewust moeten zijn van hun plicht. De Heilige Geest verlangt ernaar hen te gebruiken om Christus als Redder en Heer voor te stellen. Er zijn er die nooit gered kunnen worden tenzij het via ons gaat; als wij falen in onze taak ten opzichte van hen kunnen ze verloren gaan en hun bloed zal op ons zijn.

We hebben een illustratie van het menselijke deel van de redding in de wonderbare spijziging. Het brood kwam van de handen van de Meester. De discipelen zelf konden nooit duizenden voeden met het kleine beetje dat ze bij zich hadden. Maar Jezus voedde de menigte echter ook niet zelf, Hij deed dat door Zijn discipelen. Hij gaf het brood aan hen en zij verdeelden het onder de hongerigen die zaten op de groene hellingen. De Meester en de discipelen werkten samen.

Hierin kunnen we een illustratie zien van de manier waarop de zegeningen van verlossing de verloren mensen bereiken. Alleen Christus kan deze zegeningen voorbereiden, niemand anders in de wereld zou dat kunnen doen. Hij gaf zijn eigen leven om als brood te dienen voor een hongerige wereld. Niemand anders kan in het brood voor de zielen voorzien. Maar Hij gebruikt echter niet zijn eigen handen om het brood te brengen naar de verlorenen en de hongerigen. Hij geeft de broden aan Zijn discipelen die ze moeten doorgeven aan de mensen.

Maar veronderstel dat die twaalf mannen, die de tussenpersonen zijn van de zegeningen van het brood, die dag het brood hadden genomen uit de handen van de Heer en waren gaan zitten op het gras en dat ze enkel zichzelf hadden gevoed en gegeten hadden tot ze verzadigd waren, en dat ze dan het brood hadden neergelegd en het niet hadden doorgegeven aan de hongerige menigte die achter hen zat te wachten, wat zouden de gevolgen hiervan zijn geweest? Ondanks dat er brood genoeg was om duizenden te voeden zouden ze door de gemakzucht en het egoïsme van de discipelen hongerig zijn gebleven. De Heer zou verhinderd zijn in Zijn doel van genade en medeleven tegenover de mensen, niet door een gemis in Zijn kracht of door een gebrek aan beschikbare middelen, maar omdat Zijn discipelen gefaald hadden in hun opdracht als verdelers van de zegeningen die bereid waren door Zijn handen.⁷

De discipelen hebben dat echter niet gedaan die dag. Ze brachten het brood graag en enthousiast van groep tot groep, totdat de volledige menigte gevoed was. Zien we op gelijkaardige geestelijke wijze de discipelen van de Heer enkel zichzelf voeden, zonder zich te bekommeren over de hongerigen die verder zitten? Zitten ze aan de feesttafel van het evangelie en eten ze van de voorzieningen die aangeboden worden, zonder na te denken over de zielen buiten, die vergaan van de honger?

De verschrikkelijke gevolgen van dit gebrek aan plichtsgetrouwheid liggen voor de hand. Zielen kunnen verloren gaan in hun zonde omdat wij, in onze onbedachtzaamheid of in de geest van onze genotzucht niet ons deel doen in het doorgeven van het brood van het

⁷ God is soeverein en niets ontsnapt aan Zijn wil. Als christenen kunnen we dan ook terecht hierop terugvallen en weten dat de Heer de Zijnen roept en alles doet meewerken tot hun behoudenis. Maar deze kennis stelt ons niet vrij van onze eigen verantwoordelijkheid. Het is niet aan ons om uit te zoeken in hoeverre Gods soevereiniteit reikt in de verlossing van zielen (cf. Deuteronomium 29:29). Hem komt toe alle eer en we hebben niets dat we ook zelf niet hebben ontvangen, dat is waar, maar dat geeft ons ook een grote verantwoordelijkheid. Gods soevereiniteit en onze verantwoordelijkheid kunnen niet gescheiden worden, ze gaan hand in hand.

leven. Als we zo handelen, kunnen we niet zeggen zoals Paulus, verwijzend naar de verlorenen: “ Dat ik rein ben van het bloed van u allen.”⁸

Wanneer we bidden voor anderen en een of andere vorm van zegen of hulp voor hun vragen, zouden we ons steeds moeten afvragen of het niet onze opdracht is om aan hen te geven wat we aan God voor hen vragen. Er zijn momenten wanneer het bidden of er iemand gestuurd kan worden om het werk van de Heer te doen meer dan overbodig is, zelfs ongepast. Een stadszending passeerde op zijn ronde een miserabel krot en hoorde gehuil van kinderen binnen. Hij klopte op de deur maar kreeg geen antwoord. Het huilen ging verder en gaf aan dat er pijnlijk verdriet was. Hij opende de deur en ging naar binnen. De vertoning die hij zag was iets dat zelfs het hardste hart week kon maken. Op een kleine hoop stro in de hoek van de bouwvallige flat lag een overleden vrouw met twee kleine kinderen die zich, al roepende tot hun moeder, met bittere tranen aan haar levensloze lichaam vastklampten. Er was geen verwarming en de kamer was koud.

De zending was diep geraakt door het meelijwekkende zicht en zijn sympathie ging uit naar de weeskinderen. Hij wist niet wat hij voor hen moest doen en daarom viel hij op zijn knieën en bad tot God. Hij bad echter iets te overhaast want hij zei: “ O God, mijn geloof sterft op dit moment, tenzij U de hemel opent en hulp stuurt naar hier. Zend iemand, een engel, een boodschapper, om voor hen te voorzien.” Maar de woorden waren amper uitgesproken, toen er een berisping als antwoord kwam op zijn overhaaste gedachten. Het leek alsof hij woorden rechtstreeks tot hem hoorde zeggen: “Jij bent mijn boodschapper, waag het niet deze kleintjes alleen te laten. Zie, Ik heb je hier naar toe gestuurd met het specifieke doel om voor hen te zorgen. Deze nacht heb Ik ze aan jouw zorg toevertrouwd.”

Dus stond hij terug op en beantwoordde zijn eigen gebed. Terwijl hij beide kinderen bij de hand nam, bracht hij ze weg om onderdak en zorg te geven. Zo is vaak het enige antwoord op ons hulpgeroep naar God voor anderen: “Jij gaat, en dien hen in Mijn naam. Jij bent Mijn boodschapper.”

Als we ons afvragen hoe we zielen moeten winnen, dan is het antwoord dat onze taak zich beperkt tot het zijn van de boodschapper van Christus. Toen Jezus terug naar beneden kwam na de verheelijking op de berg en de verontruste vader Hem vertelde over zijn bezeten zoon, en hoe de discipelen tevergeefs geprobeerd hadden de demon uit te drijven, zei Jezus: “Breng hem Mij hier.”⁹ Dat is wat Hij steeds van ons vraagt om te doen met de zielen die wij willen gered zien worden: “Breng ze tot Mij.” Dat is werkelijk het enige dat we moeten doen; het enige dat we kunnen doen.

Er zijn echter wel een paar dingen op te merken over het werk van de boodschapper. Niet iedereen is geschikt om de verlorenen tot de Verlosser te brengen. Indien we geen bruikbare vaten zijn voor de Heer zal Hij ons niet willen gebruiken voor dit allerheiligste werk.

Allereerst moeten we de verloren zondaars overtuigen dat God van hen houdt. Dat is echt de kern van de boodschap van het evangelie. Het was om dat feit te onthullen aan de zondige mensheid dat de Zoon van God vanuit de hemel naar de aarde kwam. Dat is de boodschap die Hij sprak in de oren van de vermoeiden en verlorenen, waar Hij ook ging. Dat is het evangelie dat uitscheen in Zijn geïncarneerde leven toen Hij rondtrok. “God... gemanifesteerd in het vlees.” Dat is de betekenis van het kruis – het verklaarde dat God de

⁸ Handelingen 20:26

⁹ Mattheüs 17:1-21

wereld zo lief had dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gaf om de Verlosser van de wereld te zijn. Dat is de grote opdracht van de boodschap van de kerk aan de mensen; ze zegt tegen iedere zondaar: "God heeft je lief." Hij die deze waarheid echt beseft, wiens hart haar bevat, en vol vreugde met geopende ogen kan zeggen: "God heeft mij lief", is gered. Daarom is het eerste dat iemand moet doen die samen zit met anderen om hen te winnen, eenvoudigweg het duidelijk maken dat God hen liefheeft.¹⁰

Daarnaast moet er in het hart van de kinderwerker een oprechte liefde zijn voor zielen, een echte compassie voor de mensen die niet gered zijn. Een deel van de liefde die Christus van de hemel naar de aarde bracht en Hem leidde naar Zijn wonderbaarlijke dienstbaarheid en offer moeten wij ook hebben als we Zijn boodschappers willen zijn om anderen bij Hem te brengen. Als we winnaars van zielen willen zijn, moeten we de mentaliteit hebben die in Christus Jezus was. Totdat we iets in ons hebben van Zijn compassie, is het amper onze moeite waard om te proberen zielen te leiden naar de Redder. "God heeft jou lief en ik heb jou lief" was de boodschap van R.W. McAll¹¹ voor de mensen in Parijs, toen hij zijn werk onder hen begon. Het heeft weinig zin om het eerste deel van de boodschap te vertellen aan de mensen als je het tweede deel er niet bij kunt zeggen. We moeten liefhebben of we kunnen niet van Gods liefde vertellen. De liefde van Christus moet bonzen in ons hart, schijnen in ons gezicht, smelten in onze ogen, trillen in onze woorden, en zichzelf opnieuw offeren aan het kruis in ons leven, als we zielen voor de hemel willen winnen.

Er is een praktische zinspelning in deze woorden van de Bijbel: "Wie zielen vangt, is wijs."¹² Zielen kunnen niet gedreven worden naar Christus, ze kunnen niet gedwongen worden tot discipelschap, ze moeten gevangen worden. Als we nagaan hoe Christus onder de mensen leefde, kunnen we eenvoudigweg zien dat Hij ernaar streefde om zielen te redden. Hij hield van de mensen in Zijn koninkrijk. Hij bewees dat Hij de Vriend van de zondaars was. Hij zocht er niet naar om zelf gediend te worden maar om te dienen voor anderen¹². Hij hield ervan om goed te doen voor anderen, om ze te helpen en te troosten. Genade straalde in Zijn gezicht en in Zijn leven.

Als we zielen willen brengen tot Christus moeten we ze winnen. De kinderwerker die dit alles koud laat, kan mogelijk oprecht en trouw aan de evangelieboodschap lesgeven, maar hij zal geen zielen winnen voor de Heer. Het is de kinderwerker die een warm hart heeft, en wiens hart smelt in Zijn woorden en Zijn leven, die het meest gezegend zal zijn in zijn werk. We kunnen anderen alleen voor Christus winnen en hen redden door liefde.

De kinderwerker moet niet enkel de kinderen brengen tot Christus. Er moet ook over die kinderen gewaakt worden met een speciale zorg, wijze leiding en trouw toezicht. Ze moeten op de juiste paden geholpen worden, toenemen in kracht en aangemoedigd worden om zichzelf actief ten dienste te stellen voor anderen. Voor deze eerbiedwaardige

¹⁰ Deze uitspraak, hoewel ze volledig Bijbels en correct is, is doorheen de laatste decennia uitgehold geraakt. De gemiddelde westerse mens vindt het, door gebrek aan kennis van God en zonde, haast vanzelfsprekend dat God van hem houdt, waarom zou God dat niet doen?! Maar vanuit de context van een heilig God die de in zonde verloren mensheid eenzijdig liefheeft, krijgt deze uitspraak terug inhoud en wordt ze betekenisvol (cf. Romeinen 5:8).

¹¹ Robert Whitaker McAll, zendeling en stichter van de "McAll Mission" te Parijs die leefde van 1821-1893. ¹² Spreuken 11:30

¹² Mattheüs 20:28

3

bediening is iedere kinderwerker geroepen en aangewezen. Door deze bediening met getrouwe ijver te vervullen zal hij voor eeuwig en eeuwig schijnen als de sterren.

Niet zonder voorbereiding

Een voorbereiding is al het halve werk, dikwijls zelfs bijna het hele werk. Werk zonder goede voorbereiding, is zelden de moeite waard. Iemand die van zijn roeping iets bewonderenswaardig wilt maken bereidt zich met grote toewijding en zorgvuldigheid hierop voor. Aan het uitoefenen van een beroep gaan vaak jaren van opleiding aan vooraf. Onvoldoende voorbereiding leidt tot onbekwame vakkundigheid, wat gedoemd is tot mislukking. Niemand kan hopen om te slagen in de zakenwereld zonder een zakenopleiding die hem in staat stelt de problemen van het zakendoen aan te pakken. Niemand kan uitblinken in een vakgebied zonder arbeidsintensieve studie en zelfdiscipline. De meeste mislukkingen in het leven kunnen direct teruggelid worden naar het gebrek aan een goede voorbereiding. Men wilt al gauw aan de slag gaan zonder de tijd te nemen zichzelf voor te bereiden op de taken en verantwoordelijkheden die hem te wachten staan.

Wat algemeen geldt voor beroep en hobby is nog meer van toepassing als het gaat over geestelijk werk in het hart; hiervoor zou de meest zorgvuldige voorbereiding gemaakt moeten worden. Voordat iemand geschikt is om dokter te worden, en het vertrouwen krijgt om ziektes te behandelen en cruciale operaties uit te voeren, moet hij een training van jaren ondergaan onder de beste docenten. Is het een mindere verantwoordelijkheid om een dokter van de zielen te zijn, om bijvoorbeeld een kinderwerker te zijn voor een groep van kinderen of jonge mensen?

We realiseren ons niet hoe kritiek ons werk kan zijn wanneer we langs iemand zitten om met hem te praten over geestelijke dingen. Zijn eeuwige bestemming kan afhangen van wat we tegen hem zeggen in dat specifieke gesprek. Hij kan op een keerpunt in zijn leven staan, bij een splitsing van wegen, en wanneer we ons onderricht gegeven hebben, kan de beslissing genomen zijn. Anderen onderwijzen in geestelijke zaken is steeds een serieus iets. Wij hebben hier wijze en grondige voorbereiding voor nodig.

Het onzorgvuldig aan de slag gaan is een schrik aanjagend iets. Slordig timmerwerk kan leiden tot een onveilig gebouw waarin mannen en vrouwen moeten wonen met mogelijk rampzalige gevolgen vandien. Onnauwkeurige metaalbewerking kan leiden tot een zwak profiel dat in een grote brug gebruikt wordt en op een donkere nacht kan hierdoor een trein vol slapende passagiers in het water storten en vergaan. Nonchalant loodgieterwerk kan leiden tot tyfus en difterie. Onbedachtzaamheid kan in ieder soort werk gevaren opleveren. Maar laksheid in geestelijk werk, in het werk met zielen, kan de meest verregaande gevolgen hebben. Diegenen die het werk van de Heer willen doen, moeten de meest zorgvuldige opleiding daarvoor krijgen.

Er zijn twee soorten voorbereiding nodig. Eén is algemeen en slaat op het leven en karakter van de kinderwerker en loopt over verschillende jaren. Deze voorbereiding begint met de persoonlijke toewijding aan Christus. Dat moet altijd eerst komen. We moeten tot Christus komen voordat we erop uit kunnen gaan voor Christus. We moeten christenen zijn voordat we kinderwerkers kunnen worden. De twaalf discipelen waren aangesteld 'om bij Hem te

zijn' en toen ze getraind waren besloot Hij 'om hen uit te zenden.'¹³ We zijn niet gereed om de taak om voor de zielen te zorgen te krijgen toevertrouwd als onze eigen ziel niet gereed is en als we Christus niet volgen.

Vorbereiding op het kinderwerk houdt ook in dat je Christus persoonlijk kent. Het is niet genoeg om over Hem te weten – we moeten Hem kennen. Kinderwerk kan nooit doeltreffend zijn als het enkel navertellen is van wat iemand anders al heeft gezegd. Dat was de zwakte van de leer van de Schriftgeleerden in de tijd van Christus. Een persoonlijke vriendschap met Christus is een noodzakelijke kwalificatie voor iemand die kinderwerker wil zijn in de groep van Christus.

Een ander aspect van de voorbereiding is de vertrouwdheid met de Schrift. Natuurlijk is de Bijbel zulk een grote schatkamer dat een volledig leven gependend aan onderzoek nog niet voldoende is om hem uit te putten. Daarom kan het niet gezegd worden dat iemand de volledige Bijbel moet kennen voordat hij toegerust is om een kinderwerker te zijn. Iemand kan met heel weinig kennis beginnen maar toch een efficiënte kinderwerker zijn, mits hij daarnaast een toegewijde leerling van het Woord is en zal blijven.

Wat ook een onderdeel is van de voorbereiding van de kinderwerker is zijn leven op zich. Mevrouw Havergal¹⁴ vertelde altijd dat een groot deel levenservaring voorafgaat aan het schrijven van klein stukje tekst. Zo is het ook waar dat er een groot deel van het leven kruipt in een weinig onderwijs. Inderdaad, we kunnen enkel aan anderen doorgeven wat we zelf hebben doorleefd. Toen de voorganger vertelde dat hij dertig jaar bezig geweest is met de voorbereiding van zijn preek die hij net met zo'n kracht gegeven had, sprak hij de waarheid, alhoewel de voorbereiding van de preek misschien maar enkele uren in beslag heeft genomen. Dertig jaar levenservaring zijn in de preek verwerkt. Gelijk welke preek of les is maar zo waardevol in verhouding tot de mate waarin hij doorleefd is.

Nog een ander aspect in de persoonlijke voorbereiding is het karakter van de kinderwerker. Als hij geen goede man is, dan is hij niet klaar om de zielen aan te raken van anderen. Hij zou zo zorgzaam en consequent moeten leven dat hij niet hoeft terug te schrikken om een ander in het gezicht te kijken. Hij heeft de voorbereiding van een bevestigd karakter nodig. Zijn burens moeten een goede getuige van hem kunnen zijn. Een twijfelachtige reputatie diskwalificeert iemand voor doeltreffend kinderwerk want het goede werk dat hij zou kunnen doen tijdens het kinderwerk zou geneutraliseerd worden door de invloed van zijn leven tijdens de andere dagen van de week.

Eén van de meest beeldende lessen van de Heer gaat in tegen het verstoppen van iemands lamp onder de korenmaat. Ons geestelijk leven is de lamp die brandt in ons hart en we moeten ons karakter zo vormen dat het kristalhelder is en we moeten het zo schoon houden dat de schijn nooit vertroebeld wordt. Iedere inconsequentie in gedrag zal een deel van de helderheid van het licht dempen. Alles wat niet christelijk is in ons gedrag of onze gezindheid zal verhinderen dat het licht ten volle en vrij kan schijnen in onszelf. Een mooi leven is een lovenswaardige voorbereiding op het kinderwerk. Diegenen die tijdens het weekend voor de groep staan zouden witte zielen en onbevleete namen moeten hebben.

Dat is tot dusver de algemene voorbereiding van de kinderwerker, de voorbereiding die komt doorheen de christelijke vruchten. Die komt eerst, omdat ze het meest waardevol en

¹³ Marcus 3:14

¹⁴ Frances Ridley Havergal was een Engelse schrijfster van christelijke liederen en gedichten die leefde van 1836-1979.

belangrijk is. Iemand kan een succesvolle kinderwerker zijn zonder een grote theoloog te zijn, maar iemand kan nooit een goede en diepe indruk op een ander achterlaten zonder goed te zijn. Men moet propere handen hebben om mooie afdrukken achter te laten op eeuwige zielen.

Maar er is ook de eigenlijke concrete voorbereiding die iedere kinderwerker moet maken. De lessen moeten worden voorbereid. Naar een jonge prediker die vanuit zijn vurige hartstocht het gevaar liep om zijn grondige voorafgaande studie te laten verkommen, schreef een oudere prediker volgende: "Je hebt gelijk om met je werk op God te vertrouwen, maar onthoud dat er fijngeestig reukwerk werd gebruikt bij de dienst in het heiligdom." De liefde voor Christus sluit de noodzaak voor hard studeren niet uit, noch voor de prediker, noch voor de kinderwerker. De kinderwerker moet buiten de tijd die hij voor de groep staat zoveel mogelijk tijd besteden aan de studie van zijn lessen. Het is verbazingwekkend hoeveel tijd dat zelfs de drukste kinderwerker ter beschikking heeft als hij enkel al de momenten gebruikt die de meeste mensen verspillen. Twintig minuten per dag zorgen voor twee volledige uren in een week.

Dit is niet de plaats om te spreken over de manier waarop een les moet voorbereid worden, enkel dat het consequent gedaan moet worden. Geen enkel slordig werk zal God plezieren en evenmin zal het goede resultaten opleveren in het leven en karakter van de kinderen. We zijn bouwvakkers. Paulus houdt ervan om het woord 'opbouwen' te gebruiken bij hen die zich toegelegd hebben in het christelijke werk. In een opmerkelijke passage spreekt hij over twee soorten bouwmaterialen die gebruikt kunnen worden, zelfs door goede mensen, bouwend op het ware fundament.¹⁶ Iemand kan om een muur te bouwen hout, hooi en stro of goud, zilver en edelstenen gebruiken. Dat is een treffende illustratie en nooit was voorzichtigheid in wat we zouden moeten bouwen in het leven van anderen zo nodig als in deze dagen. Er zijn talloze beschikbare materialen binnen handbereik, die enkel hout, hooi en stro voorstellen.

Het is niet moeilijk om de gevolgen in te schatten van het onverschillig of onbezonnen bepalen van de invulling van onze tijd met de kinderen. Het onderwijzen van onjuistheden is datgene bouwen in hun leven dat eeuwige schade aan kan richten. Onbenulligheden, eigen meningen en nutteloze sprookjes onderwijzen, is als het bouwen van hout, hooi en stro in de muur, tussen het goud, zilver en de edelstenen. De illustratie geeft weer hoe ongeschikt dit materiaal is in een tempel, waarin elk klein deeltje rijk aan schoonheid en waarde zou moeten zijn. Aan de voorbereidingen van onze lessen zouden we bovenmaatse zorg moeten besteden zodat niets waardeloos gebracht zal worden aan de hunkerende zielen die ons iedere keer weer opnieuw opwachten. Niets anders dan waarheid past om gebouwd te worden in het huis dat we vormen voor God.

¹⁶ 1Korintiërs 3:10-23

De kinderwerker zou in al zijn voorbereidingen met het oog op God moeten werken, nooit met het oog op de mensen.¹⁵ Hij zou de dingen die enkel God zal zien even zorgvuldig en nauwkeurig moeten doen, als de dingen die menselijke ogen zien en de lippen van mensen kunnen prijzen. Een Engelse handelaar sprak met Oka, de grote Japanse ivoorbeeldhouwer, en vroeg hem: "Waarom verspil je zoveel tijd in het bewerken van de onderkant die niemand ziet? Je zou veel sneller kunnen werken en veel makkelijker geld kunnen verdienen als je die kant onbewerkt zou laten." De beeldhouwer antwoordde: "De God die

¹⁵ Kolossenzen 3:23

mij deze vaardigheid en voorliefde heeft gegeven, kan de onderkant zien, ik zou hem niet onbewerkt durven laten.” Dat is de geest waarin het werk gedaan wordt in Japan. Het is niet verwonderlijk dat het overtreft in schoonheid en karakter!

Werkelijk al het werk is voor de ogen van God. Dat wat mensen nooit zullen zien, ziet God. Laten we nergens achteloos aan beginnen, want zelfs de meest onbeduidende dingen doen we voor de ogen van de Grote Meester. Diegenen die het Woord van God brengen bij de kinderen, die de betekenis van een gedeelte uit de Heilige Schrift uitleggen aan een groep kinderen of jonge mensen, zouden zich volhardend in studie zoveel mogelijk, in alle rust, geduldig moeten voorbereiden, zodat ze geen verkeerde instructies geven en de les interessant en indrukwekkend mag zijn.

Soms wordt wel eens beweerd dat het gezegde ‘zo is het genoeg’ of ‘dit is voldoende’ meer schade heeft aangebracht dan eender welke andere zin. Te veel kinderwerkers laten zich in hun studievoorbereiding leiden door dit motto van gemakzucht. Ze realiseren zich niet hoe serieus het werk is dat ze horen te doen. Ze denken dat alles wel voldoende is voor een groep van jongens en meisjes, terwijl ze vergeten dat deze jonge geesten snel vervormd raken en dat hun jonge harten openstaan voor de invloeden die hun toekomst zullen vormen. Enkel de meest zorgvuldige en grondige voorbereiding die de kinderwerker doorheen de week kan maken is voldoende voor dit bijzondere werk of is genoeg om de Heer te behagen.

Er is ook een vroom deel aan de voorbereiding die iedere kinderwerker zou moeten doen voordat hij voor zijn groep staat. Hij zou rechtstreeks van het aangezicht van God naar de plaats van zijn taak moeten gaan. Dan zal zijn eigen hart in vuur worden gezet aan de vlam van het altaar van God, en, kijkende in het gezicht van Christus, zal hij dan de aanstelling ontvangen om het werk voor Hem te doen. Door al zijn voorbereiding in gebed neer te leggen aan de voeten van de Heer, zal de zegen van de Heilige Geest daarop komen, en zal hij werkelijk een man door God gezonden zijn, een profeet, om het Woord van God te spreken voor degenen die op hem zitten te wachten om naar hem te luisteren. Met zo’n voorbereiding zal geen enkele kinderwerker ooit falen in het werk waar hij zichzelf aan toegewijd heeft.

Lesgeven op een geestelijke manier

Een succesvolle kinderwerking kent vele factoren. Zo is het bijvoorbeeld leuk om een goed gebouw te hebben. Ongetwijfeld zijn er al goede Bijbelstudies gehouden in donkere kelders en kan goed onderwijs zeker en vast in een schuurtje gegeven worden, maar iedereen zal wel toegeven dat voor een kinderwerking een ideaal gebouw van grote waarde is.

Maar ook goed en gedegen onderwijs is van belang. Het is wijs om alle kinderwerkers te trainen zoals professionele onderwijzers getraind worden; niet alleen in grondige kennis van zaken waarover ze lesgeven, maar ook in een juiste onderwijsmethode, zodat ze op een beproefde wijze les kunnen geven. De tijd dat de vroomheid van een kinderwerker de enige kwalificatie was, is voorbij.

Een grondige en zorgvuldige voorbereiding is ook belangrijk. De gedachte dat er doorheen de week geen tijd moet worden gependend aan het bestuderen van de les, en er dan verwacht kan worden dat de Heilige Geest ervoor zal zorgen dat deze les doeltreffend, knap

4

en indrukwekkend overkomt in de groep, gaat niet op. Gebed is iets machtig, maar gebed zal geen zegen brengen over de werken waarvoor we te vadsig waren om voor te zwoegen.

Ook geestelijk gezien mag de waarde van de woorden en de feiten van de Bijbel, die het grootste onderdeel van het onderwijs vormen, niet onderschat worden. Niets mag er op wijzen dat de onderwijzer de geïnspireerde tekst negeert en zijn tijd steekt in morele lesjes. Het is evenzeer niet de bedoeling dat de kinderwerker de boodschap van de Bijbel vervangt door eigen verhaaltjes, hoe pakkend en aansprekend ze ook mogen zijn. Ook niet als hij denkt daardoor het hart van de kinderen beter te kunnen bereiken dan door hun denken te openen voor de woorden van God.

Ook de geografie, etnografie, biografie, meteorologie of de geschiedenis van de Bijbel mag niet gemeden worden. Sommige kinderwerkers denken dat ze zulke zaken moeten negeren en enkel aandacht moeten besteden aan puur geestelijke onderwerpen. Maar dat is zeer oppervlakkig en inefficiënt onderwijs. De Bijbel is een boek van feiten. Het Oude Testament is hoofdzakelijk een geschiedenis van Gods uitverkoren volk van Abraham tot Maleachi. Het Nieuwe Testament is vooral een geschiedenis van het leven, het werk, de dood en de opstanding van Jezus Christus, en het ontstaan van de Kerk, samen met een aantal oude brieven geschreven door apostelen naar verschillende gemeentes en personen. Niets in de Bijbel is te onbenullig om er aandacht aan te besteden.

We zouden als kinderwerkers moeten proberen om volledig vertrouwd te raken met elke Bijbelse uitspraak en om elke indirecte verwijzing hierin te herkennen. We zouden ons onderwijs niet als geslaagd mogen beschouwen wanneer het ons niet gelukt is om de feiten, die het kader van de les vormen, op een eenvoudige manier duidelijk te maken. Een van de doelen van elke kinderwerker zou moeten zijn om de Bijbel grondig te kennen, om vertrouwd te raken met de inhoud: geschiedenis, personen, voorvallen, en verwijzingen. Pas dan zal er op een wijze manier les worden gegeven, zullen misvattingen minder voorkomen, en zal het Woord van God mensen 'wijs kunnen maken tot zaligheid'.¹⁸

Toch moet het geestelijke element in het kinderwerk altijd extra benadrukt worden. Een tijdje geleden werd er een verslag over een bezoek van een Amerikaan aan de Joodse scholen en synagogen in Bagdad gepubliceerd. De bezoeker werd een ruimte getoond, waar de hoogste raad van de Joodse gemeenschap bijeenkomt. Op een platform zaten vijf oude mannen op oosterse wijze getooid, die de Wet uitlegden aan iedereen die met morele vragen zat. De gids vestigde de aandacht van de bezoekers op een eminente rabbi met witte baard die in het midden van de groep zat en zei: "Dat is de meest beleerde academicus van de Talmoed ter wereld." Een bezoeker reageerde: "Maar wij hebben ook een paar zeer beleerde rabbi's bij ons." "Dat klopt," antwoordde de gids, "maar zij bestuderen de Talmoed als een wetenschap, terwijl wij hem bestuderen als een godsdienst."

Het antwoord duidt aan dat de Bijbel op twee manieren bestudeerd kan worden: als een wetenschap of als een godsdienst. Hij kan puur als literatuur bestudeerd worden, of hij kan bestudeerd worden als een door God geïnspireerd boek dat ons Gods openbaring bekend maakt en ons de menselijke verantwoordelijkheid leert kennen. De eerste manier van bestuderen moet niet volledig genegeerd worden, maar de tweede manier is het belangrijkste: zonder dat zou het onderwijs van het kinderwerk niet compleet of genoegzaam zijn.

Een bezoeker aan Westminster Abbey¹⁹ hoorde ooit eens een gerenommeerd decaan preken over de parabel van de barmhartige Samaritaan. De preek was schitterend en van

een hoog-intellectueel niveau. Wat de bezoeker echter opviel, was dat hij veel had geleerd over de weg van Jeruzalem naar Jericho, maar niets over de weg van de aarde naar de hemel.

De kritiek mag dan een beetje overdreven zijn geweest, toch laat ze duidelijk een gevaar zien in Bijbelonderwijs waar we altijd voor op onze hoede moeten zijn. We kunnen ons allemaal een kinderwerker inbeelden die in de Bijbeltekst alleen maar oog heeft voor de feiten en gebeurtenissen, maar geen aandacht besteedt aan geestelijk onderwijs. Zoiets komt natuurlijk niet overeen met het werkelijke doel van kinderwerking.

Wat is dan wel het werkelijke doel waar het onderwijs in het kinderwerk zich op moet richten? Het zou de kinderen vertrouwd moeten maken de Bijbel als boek, maar dat is zeker niet het enige doel. De Bijbel is in de eerste plaats gegeven om het karakter en de wil van God bekend te maken, en vervolgens om onze nood aan en de weg naar verlossing te tonen. Hij is bedoeld om ons doorheen deze wereld naar ons Vaders huis te leiden.

Wanneer we samen neerzitten met een groep kinderen of jongeren, is het onze voornaamste verantwoordelijkheid om hen duidelijk te maken wat het Woord van God voor hen betekent. Als we daarin falen hebben we nagelaten om het belangrijkste deel van de les voor hen duidelijk en helder te maken, hoe goed de les op zich ook mag zijn gegeven. De boodschap van de Bijbel is

¹⁸ 2Timotheüs 3:15

¹⁹ Westminster Abbey is een voornamelijk in gotische stijl opgetrokken kerk in Londen. Het is traditioneel de plaats waar kroningen en begrafenissen van leden van de Britse vorstenhuizen plaatsvinden.

persoonlijk en individueel: als een kind of jongere door geen enkel woord wordt aangesproken, als geen enkel woord naar zijn hart gaat, heeft het onderwijs haar hoogste doel niet bereikt.

Op een zondagochtend zette een kinderwerkster de kern van de les op het bord. Er stond te lezen: "Jezus Christus kwam in de wereld om zondaars te redden." Op het einde van de les zei een van de jongere leerlingen: "Uh mevrouw, u hebt niet gesproken over Jezus." Ze keek ... het kind had gelijk. Te vaak laat de kinderwerker Jezus uit zijn of haar onderwijs weg.¹⁶

Dit voorbeeld geeft het belang aan van de persoonlijke en praktische toepassing van de les. Wat is de uitwerking van dit deel van Gods Woord op het gewone dagelijkse leven van onze kinderen? Wanneer we op zondag voor onze groepen staan, moeten we de Bijbel bij hun op zo'n manier uitleggen dat zijn hemels licht op maandag en dinsdag hun paden nog zal verlichten. We kunnen overdenken hoe hun leven de komende zes wekdagen geleefd moet worden. Of we kunnen ook terugblikken op de afgelopen week. Sommigen van hen hebben verdriet gehad. Eentje was ziek, en is maar net terug beter. Een ander komt uit een moeilijke gezinssituatie. Ze hebben allemaal hun worstelingen, en sommigen zijn zelfs gekwetst geweest doorheen de week. We moeten de lessen zo geven dat binnen een half

¹⁶ We spreken en onderwijzen nogal makkelijk over God in het algemeen. Maar we mogen hierbij nooit vergeten dat het Jezus Christus was en is die ons God heeft doen kennen en ons tot God heeft gebracht. Onze liefde voor Jezus, zou daarom in al onze woorden, onderwijs en liederen duidelijk naar voren mogen komen. Te makkelijk danken we 'God', maar zouden we beter 'Jezus' loven! Alles hebben wij te danken aan Hem, onze verlosser. Wij dienen niet zomaar God, wij dienen Jezus (cf. Johannes 5:22b-23a).

uur elk hongerig, dorstend hart iets kan ontvangen, en dat niemand van hen weggaat zonder gevoed te zijn geweest.

Het is belangrijk dat we de grote feiten van de les naar voren brengen, maar we behoren voor onze groep ook het Woord van God dat zich in deze feiten bevindt te onthullen, zoals een klompje gouderts dat verborgen ligt tussen het gesteente. We moeten het Woord onthullen voor het bedroefde hart, voor wie een zware last draagt, voor wie nog bleek ziet van ziekte, voor wie gekwetst is door de worsteling van de afgelopen week, voor wie geen gelukkige thuis heeft of geen thuis waar hij gericht wordt naar de hemel. We moeten een boodschap van blijdschap vinden voor wie ontmoedigd is, een woord van hoop voor wie de wanhoop nabij is, en een woord van waarschuwing voor de roekelozen. Vervolgens dienen we elk hart moed te geven zodat het weer moediger en sterker wordt, tot de volgende bijeenkomst.

We moeten de levende God brengen aan de kinderen zodat ze zich bewust van Zijn bestaan, van Zijn interesse in hun en Zijn liefde voor hun, door het leven gaan. We moeten proberen om hun te helpen om de aanwezigheid van Christus te beseffen en bewust te worden van Zijn vriendschap. Daarnaast moeten we hun een bepaalde mate van hun eigen verantwoordelijkheid in het leven doen inzien – dat het hun opdracht is om de komende week weer oprecht, liefdevol, vreugdevol, onzelfzuchtig en behulpzaam te zijn. Ze moeten uit onze lessen de nodige inspiratie kunnen halen om vol levenslust en hoop, met vrees voor God en liefde voor de mensen in hun hart, een nieuwe week vol levensechte toepassingen tegemoet te gaan. Deze kinderen hebben we doorgaans een uurtje bij ons, maar in dat uur moet we ernaar streven om prikkelingen en inspiraties achter te laten die hun beter zullen doen leven en hun in staat zullen stellen om hun taken met meer toewijding uit te voeren, weeral tot de volgende bijeenkomst.

Het leeuwendeel van de kracht van de kinderwerker in het geestelijke werk moet in zijn eigen persoonlijkheid liggen. Persoonlijkheid is de kracht uit het hart van een mens. Ze geeft energie, ze is de aandrijving voor de machine van het leven, en ze bepaalt het karakter. Persoonlijkheid is juist wat een mens is, dat wat kracht en waarde geeft aan wat hij zegt en doet. Er zijn sommige mensen die zo'n aangename persoonlijkheid hebben dat ze een subtiele invloed hebben op elk banaal woord dat ze spreken en het meest alledaagse ding dat ze doen.

De persoonlijkheid van de kinderwerker is een van de belangrijkste factoren in zijn onderwijs. Er zijn kinderwerkers die enorm belezen en goed getraind zijn, die op een wetenschappelijke manier lesgeven, en die over elke les een stroom van wijsheid gieten, maar die de klas niet onder controle kunnen krijgen omdat de kinderen niet lang aandacht aan hen schenken. Ze hebben nagenoeg geen enkele aantrekkingskracht. Er zijn kinderwerkers die nog geen tiende van de capaciteiten hebben van de vorigen, en die de kinderen toch kunnen boeien en hun affectie en vertrouwen winnen. Het zijn kinderwerkers die hun les zo geven dat de kinderen gevormd worden tot geestelijk volwassen mensen. Het geheim ligt in hun persoonlijkheid: ze zijn gericht op het geestelijke. Ze hebben een liefde voor Christus, en die liefde vervult heel hun wezen en geeft een aangename geur aan hun leven.

Er zijn weinig dingen die meer bedroeven dan de fouten die door sommige goede mensen worden gemaakt wanneer ze geestelijk onderwijs proberen te geven. Ze tonen gezond verstand in verschillende andere gebieden, maar op het moment dat ze beginnen te spreken over Christus en geloof, laten ze hun normale manier van doen varen en gebruiken

5

ze een manier van spreken die ze anders nooit zouden gebruiken wanneer ze over andere zaken praten. Ze dragen dan een lang gezicht, alsof christen zijn het droevigste is wat er bestaat. Ze behandelen het onderwerp dan op zo'n manier dat gelukkige, gezonde kinderen er een afkeer van krijgen. Hoe veel beter zou het zijn als we in al onze lessen het geloof helder, zonnig en aantrekkelijk voorstellen, zodat de kinderen ervan overtuigd worden dat christen zijn het leukste, beste en liefelijkste leven mogelijk is. Geestelijkheid staat niet gelijk aan eenzaamheid. Heiligheid is niet iets wat depressie veroorzaakt, of iets wat alleen maar bestaat uit het van alles en nog wat verbieden. Gehoorzaam zijn betekent niet dat je voortdurend met een lang gezicht moet rondlopen. De ideale kinderwerker zou moeten stralen als de zon, en zijn woorden zouden vervuld moeten zijn met liederen en blijdschap.

Een leven dat telt

Doorleven moet altijd vooraf gaan aan onderwijzen en het bekrachtigen. Ons persoonlijke karakter is hetgeen dat waarde en gewicht geeft aan ons spreken. We kennen allemaal mensen die zeer welbespraakt zijn en vaak praten, maar slechts weinig invloed hebben met hun woorden. Dat komt doordat hun leven, zoals men dat kan observeren, er niet in slaagt om bewijs te leveren van oprechtheid en ernst. Daarnaast kennen we andere mensen met een eenvoudig woordgebruik, en die misschien zelfs met horten en stoten spreken, maar een leven leiden dat zo duidelijk vervuld is van de Geest dat zelfs hun eenvoudigste zinnen waarde en gewicht dragen.

Er zijn nog andere zaken die van belang zijn. Een kinderwerker moet verstandig zijn: onnauwkeurige uitspraken brengen verwarring en misvormen de gedachten van de kinderen. De kinderwerker moet zo vertrouwd zijn met de Bijbelgedeelten die hij wilt uitleggen, dat hij geen onjuiste leer of feiten onderwijst. Verkeerd onderwijs over geestelijke zaken kan het lot van kinderen schaden. Aanleg voor onderwijs is ook een belangrijke kwalificatie voor wie onderwijs wil geven aan anderen. Er zijn velen met een grote intelligentie en die een kennis hebben over bepaalde onderwerpen die volledig en nauwkeurig is, maar die niet het talent hebben om te onderwijzen. Iemand die Gods Woord onderwijst moet een aanleg hebben voor onderwijs.

Alhoewel al die en nog andere kwalificaties essentieel zijn, is het persoonlijke karakter het belangrijkste element. Niets anders dan een hart kan het hart bereiken en er een indruk op maken. Alleen een leven kan een ander leven prikkelen en voeden. Het is iemands ware persoon die kracht geeft aan en invloed heeft op wat hij zegt en doet. Het was Arnold¹⁷ als man evenzeer als Arnold als onderwijzer, die zo'n belangrijke bediening had bij de Engelse jongens van Rugby. Hetzelfde geldt voor iedereen die op scholen en in klassen doeltreffend en duurzaam werk verricht. Maar dit geldt zeker ook voor kinderwerkers die moreel en geestelijk onderwijs geven, en die de vorming van het karakter als doel hebben. Zelfs de, volgens professionele maatstaven, beste kinderwerkers zullen maar zeer weinig invloed

¹⁷ Dr Thomas Arnold was een Engelse onderwijskundige en geschiedkundige die leefde van 1795-1842. Daarnaast was hij gedurende een bepaalde periode ook hoofd van de Rugby School, een van de oudste en bekendste kostscholen in Engeland, gevestigd in de stad Rugby.

hebben als hun onderwijs niet versterkt en ondersteund wordt door een goed en waardig karakter.

Het spreekt voor zich dat een gebrek aan samenhang in de wandel en handel van de kinderwerker het beste en meest wijze onderwijs hindert en misschien zelfs tenietdoet. We moeten de kinderen die voor ons zitten niet enkel de juiste weg wijzen, maar zelf ook die weg bewandelen. Christus kwam in het vlees om het leven van God dicht genoeg bij ons te brengen, zodat de mensen het konden zien. Wij moeten als kinderwerkers op onze beurt door ons karakter het leven van Christus zo dicht bij de kinderen brengen, dat ook zij Christus zullen volgen.

Dat was trouwens de manier waarop Paulus onderwees: "Ik roep u er dus toe op: word mijn navolgers".²² Voor de mensen was hij een portret van Christus. Hij nodigde de mensen uit om naar hem te kijken en in zijn leven een miniatuurversie van het leven Christus te zien. "Wees navolgers van mij, zoals ik navolger van Christus ben".²³ Hij schroomde niet om diegenen die hij onderwees te vragen om hem als voorbeeld te nemen. Toch nam hij door die zelfzekerheid geen eer weg van Christus. Hij was er in zijn hart van overtuigd dat hij Christus volgde en dat hij in zijn eigen leven en karakter de vrucht van de Geest, die hij graag wilde zien in het leven van anderen, toonde.

Elke kinderwerker zou op gelijkaardige manier hierop moeten gericht zijn; hij zou ervoor moeten zorgen dat wanneer de kinderen hem nadoen, ze Christus navolgen. Een klein kind kwam eens bij haar moeder met deze vraag: "Lijkt Jezus op iemand die wij kennen?" Ze probeerde zichzelf voor te stellen wat voor iemand Jezus nu eigenlijk is. Haar moeder zou moeten gezegd kunnen hebben: "Ja natuurlijk, ik probeer op Jezus te lijken. Ik lijk voor een stuk op Hem. Kijk naar mij, en je zal leren wie Jezus is." Het vereist een hoge christelijke levensstandaard om zo'n zekerheid te hebben; maar zij die Christus vertegenwoordigen als kinderwerkers, zouden dicht bij de Meester moeten leven. Ze zouden zo'n onberispelijk karakter moeten hebben, dat ze de ogen van mensen niet hoeven te schuwen. Ze zouden in staat moeten zijn om hetzelfde te zeggen als Paulus.

Hoe kunnen wij die ouder zijn en meer ervaring hebben, verwachten van zij die jonger zijn dan wij en naar ons kijken voor leiding, dat ze proberen om beter te leven dan wij? We kunnen aan anderen alleen maar leren wat we weten, en we kennen eigenlijk alleen datgene van Christus dat we hebben verwerkt in onze houding en karakter, in onze manier van denken en doen. We kunnen anderen alleen maar over paden leiden die we zelf al hebben bewandeld. We worden opgeroepen om getuigen van Christus te zijn en een getuige is niet iemand die gewoon herhaalt wat hij heeft horen zeggen; een getuige kan alleen vertellen over wat hij heeft gezien en geleerd door persoonlijke observatie en ervaring. Niemand kan ooit meer onderwijzen over Christus dan wat hij weet door vertrouwdheid en persoonlijke vriendschap met Christus. Daarom zijn alle pogingen om anderen verder te leiden in het geestelijke leven dan waar wij staan tevergeefs en nutteloos.

Hoe vlot de woorden uit onze mond ook mogen komen, toch is er geen kracht in dat onderwijs dat ons niet meer heeft gekost dan het vanbuiten leren en memoriseren van een paar zinnen. Het onderwijs dat een indruk laat bij anderen komt uit ons eigen hart en is gevormd door het proces van onze eigen ervaring. We moeten het eerst zelf hebben geleerd, mogelijk al sukkelend en vol smart, of onze welbespraakte raad en overtuigingen zullen niet meer warmte brengen dan de winterse zonnestralen te midden van ijspegels. In feite stimuleert onderwijs dat niet overeenkomt met ons eigen leven, enkel een uiterlijke

grijns bij hen die naar ons luisteren. Het zou het doel dat we willen bereiken enkel schade toebrengen.

Een heethoofdig en ongeduldig iemand kan nooit een karaktervormende les met enige waarde geven over de opdracht van zachtmoedigheid of de deugd van

²² 1Korinthe 4:16

²³ 1Korinthe 11:1

zelfbeheersing. Het heeft geen nut dat een gierige, bittere, veeleisende en krenterige man het onderwijs van de Meester, "Het is zaliger te geven dan te ontvangen"¹⁸ aanbeveelt, want zijn wandel toont dat hij niet waarlijk gelooft wat hij aanbeveelt. Iemand met een onbetrouwbaar imago, hoe welbespraakt hij ook mag zijn, maakt weinig kans om iemand te kunnen aansporen tot betrouwbaarheid. Een hardvochtige en wrokkige man kan de lessen over liefdadigheid en vergeving niet op een effectieve manier inprenten bij anderen omdat hijzelf deze les nooit heeft geleerd. Kinderen worden al gauw oud genoeg om inconsequenties vast te stellen in het leven en de manier van doen van diegenen die als onderwijzer tegen hun zeggen: "Wees navolgers van mij, zoals ik navolger van Christus ben", maar feitelijk duidelijk verzuimen om te leven zoals Christus leefde. Enkel wanneer het onderwijs voortkomt uit iemands eigen leven heeft het invloed op anderen.

Daarnaast laat een mooi karakter altijd een indruk na op anderen. Het is net als een onmiskenbare waarheid die zonder veel woorden onophoudelijk haar boodschap doorgeeft. Eenvoudige goedheid van een kinderwerker heeft een invloed op de jonge levens zoals de zomerse lucht die heeft op de velden en bossen. Ze inspireert, verkwikt en haalt het beste uit de gedachten en het hart. Het geheim hierachter is de inwoning van de Geest van God in het hart dat waarlijk is toegewijd aan Hem. Het resultaat van zo'n inwendig leven is een karakter als dat van Christus.

Zij die werken met klei, verf en andere stoffen, of in maalterijen en steenkoolmijnen, dragen nadat ze van hun werkplaats doorheen de straten wandelen de sporen van hun bezigheid. Wanneer we hun tegenkomen weten we onmiddellijk waar ze zijn geweest en wat ze hebben uitgevoerd. Wanneer we de houdingen van mensen observeren en hun horen praten weten we onmiddellijk of ze al dan niet een hoge opleiding hebben gehad en of ze welopgevoed of ongemanierd zijn. Op gelijke wijze dragen zij die met Jezus hebben gewandeld overduidelijk de kenmerken van hun relatie met Hem uit. Iedereen die met hun in aanraking komt merkt in hun woorden en daden of in hun stille aanwezigheid, de invloed van de kracht die in hun is; en er is geen andere kracht die zo'n grote afdrücken nalaat. Iemand die dicht bij God leeft, is vervuld met het leven en de Geest van God. Zelfs zijn gezicht is veranderd door het innerlijke licht dat schijnt door zijn gelaatstreken. De simpelste zinnen die hij uitspreekt hebben een zalving die ze indrukwekkend maakt. Zijn aanwezigheid is een zegen, waar hij ook naartoe gaat.

Iedere kinderwerker zou ernaar moeten streven om geestelijke kracht te bezitten. Hij kan die vinden door dicht bij God te leven. Zij die een innige relatie hebben met Hem, komen van hun binnenkamer voor hun groep zoals Mozes toen hij veertig dagen op de berg was. Hun gelaat straalt dan met de helderheid van Gods heilige liefde. Een innige relatie met God moet altijd voorafgaan aan een goede bediening. Geen enkel leven heeft waarlijk nut als het niet wordt geïnspireerd door een vriendschap met Christus. Er bestaat geen

¹⁸ Handelingen 20:35

ander geheim voor geestelijke kracht. Niets kan het Woord van God uitwerken in het hart dan God alleen. Van het louter nabootsen is hier geen sprake. Geen enkel lijstje van regels kan ervoor zorgen dat er, als je ze volgt, zekere geestelijke resultaten geproduceerd worden. Echte kracht in christelijk werk kan alleen maar komen door het werk van Christus in ons.

Onderwijs geven aan kinderen is een serieuze verantwoordelijkheid. Het is levensgevaarlijk voor een kinderwerker om zich te mengen tussen alle mogelijkheden die in jonge levens aanwezig zijn, om dan trouweloos of zelfs nonchalant te zijn. Het is een ernstig iets als de kinderwerker, ondanks zijn grote behulpzaamheid, niet slaagt in het hogere geestelijke werk dat juist toebehoort aan iemand die aangesteld is als een gids voor de menselijke ziel. We kunnen veel goede dingen doen voor de kinderen die zich rond ons verzamelen en ons in het gezicht kijken; we kunnen hen veel dingen leren die hun leven en karakter zullen sieren; we kunnen kennis overbrengen die voor hen misschien van grote waarde zal zijn in hun leven en hun loopbaan; we kunnen ze op allerlei manieren helpen – in hun taalgebruik, in hun sociale leven, in hun cultuur. Maar als we er niet in slagen om ze tot Christus te leiden, en het beeld van God in hun naar voren te halen, dan hebben we net in dat deel van onze opdracht en verantwoordelijkheid, dat het meest noodzakelijk en van levensbelang is, gefaald. Het is net datgene zonder wat al onze inspanningen uiteindelijk tevergeefs zijn. Wanneer alle feiten uit het leven van de talentvolle en briljante Helen Hunt Jackson¹⁹ op een rij worden gezet, zijn er weinig woorden triester dan deze regels – dit is het laatste wat ze schreef, terwijl ze vertelt over haar verlangen naar voldoening over haar levenswerk, toen ze erop terugblikte en ze oog in oog kwam te staan met de eeuwigheid:

Vader, ik durf bijna niet te bidden,
Ik zie nu duidelijk op het eind van mijn leven, Dat ik de
helpt van mijn dag hebt verspild,
En mijn werk nauwelijks begonnen achterlaat.

Ik zie nu duidelijk dat de dingen waarvan ik dacht dat ze
goed of onschuldig waren, zonden zijn;
Ik zie nu duidelijk dat de dingen die ik zocht,
Onnozele zelfzuchtige winst als doel hadden.

Ik zie nu duidelijk dat ik de zielen heb geschaad die ik
mogelijk had kunnen helpen tot redding,
Dat ik lui, vadsig en doof ben geweest naar de
oproepen van de leiders die U gaf.

Vader, aan de rand van Uw grote koninkrijk, geef me
daar de nederigste plek;
Geef me de laagste taak die U heeft, Laat me
vol berouw, voor U werken!

Een kinderwerker moet zeer nauw oplettend en trouw zijn, niet alleen in zijn onderwijs, maar ook in zijn persoonlijk leven, zodat hij op het einde, net voor hij de eeuwigheid zal ingaan, niet moet terugkijken met tranen van berouw over een mislukking. Van alle

¹⁹ Helen Maria Hunt Jackson, geboren als Helen Fiske leefde van 1830 tot 1885 en was een Amerikaans schrijfster en activiste voor de inheemse bevolking van de Verenigde Staten.

gewichtige uitspraken van Jezus is er geen die ernstiger is dan Zijn woorden over diegene die een van Zijn kleine kinderen doet vallen: “Maar wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, doet struikelen, het zou beter voor hem geweest zijn dat een molensteen aan zijn hals gehangen was en hij in de diepte van de zee gezonken was”.²⁰ We hebben de gezindheid, de zachtmoedigheid en het geduld van Christus in ons nodig zodat we nooit een kind zouden misleiden dat ons de weg naar *huis* vraagt. We hebben er nood aan om gevuld te worden met de genade van Christus, die overvloedig in onze manier van doen, in onze manier van denken en in ons karakter, zodat we door geen enkele daad, woord of invloed ooit een kind zouden laten struikelen, of een ziel zouden schaden die we mogelijk hadden kunnen helpen tot redding.

²⁰ Mattheüs 18:6

6

Als vertegenwoordiger van Christus

Het is een groot voordeel om een duidelijk plichtsbesef te hebben. Veel mensen lijken nooit enige serieuze kijk op het leven te hebben. Ze weten niet met welk doel ze leven of wat hun opdracht is. Ze denken er nooit echt over na. Ze lijken geen besef te hebben van de verantwoordelijkheid die verbonden is aan het leven in deze wereld.

Velen leven alsof er geen God, noch mensen, noch een duivel is, alsof er geen morele wet, noch enige menselijke verantwoording, noch een goddelijk oordeel is. Maar te veel anderen, die zichzelf christen noemen en voortdurend spreken over hun geloof, leven bijna even onverschillig als de vorigen. Ze denken niet na over hun relatie met het koninkrijk van Christus, over hun plaats als geredde zondaars die tot God behoren, of over hun plicht als christenen om het werk van Christus in de wereld te doen.

Weinige godvrezende christenen lijken iets te snappen van hun persoonlijke verantwoordelijkheid als medewerkers van God, als helpers van Christus in het redden van de wereld. Het is belangrijk dat op zijn minst degenen die geestelijk onderwijs geven en een diep verlangen hebben om hun deel te doen in het leiden van anderen, een duidelijk beeld hebben van wat ze moeten doen en hoe ze dit moeten doen.

De opdracht van de christenen in deze wereld werd zeer duidelijk omschreven door de Grote Leraar, toen Hij tegen Zijn discipelen zei: “Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u”.²¹ Met andere woorden: we hebben dezelfde relatie met Christus, zoals Hij die heeft met de Vader, en we worden gezonden door Christus. Hoe waardevol, bijzonder en serieus maakt dit ons leven, door eraan herinnerd te worden dat we door en voor Hem gezonden zijn. We zijn niet zomaar in deze wereld, niet door speling van het lot, we zijn door God gezonden. Het spreekt voor zich dat we Hem vertegenwoordigen, Die ons gezonden heeft: we zijn Zijn ambassadeurs; we spreken voor Hem. Dat geldt niet alleen voor voorgangers, voor hen die door God geroepen zijn om een heilige bediening op zich te nemen; het geldt voor elke christen, en vooral voor hen die geroepen zijn om anderen te onderwijzen in de waarheden van de goddelijke openbaring.

Ook onze opdracht is dezelfde als die van Christus. Hij werd het Woord genoemd. Een woord maakt gedachten kenbaar. Als een vriend zwijgend voor ons staat, weten we niet wat er in zijn hart omgaat. Wanneer hij dan spreekt, laten zijn woorden zien hoe hij zich voelt. De wereld kon nooit weten wat de gedachten van Gods hart waren. Niemand kon naar de hemel opgaan om God te zien. God zond echter Zijn Zoon, het Woord, om aan ons Zijn gedachten te kenbaar te maken en de mensen leerden dat God hun Vader is met een vaderlijke liefde, zorg, zachtmoedigheid en compassie. Ze leerden ook de goddelijke barmhartigheid en genade kennen. Drie jaar lang sprak Jezus in menselijke taal grote dingen over God en toonde Hij in Zijn leven de eigenschappen, affecties, gevoelens en het karakter van God. Wij moeten op onze beperkte manier ook woorden van God worden, en kenbaar maken wat er in het goddelijke hart is. Zoals Jezus zei: “Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”²², zo zouden ook wij in staat moeten zijn om te zeggen: “Wie mij gezien heeft, heeft Christus gezien.”

²¹ Johannes 20:21

²² Johannes 14:9

Dit onderwijs legt een bijzondere verantwoordelijkheid op ons. Waar we ook heen gaan, moeten we als Christus zijn. Christus is niet meer hier in Zijn menselijkheid, wij zijn nu Zijn lichaam. Hij trekt er nu niet opuit om goed te doen, maar wij moeten eropuit trekken en doen wat Hij zou doen als Hij hier zou zijn. We zouden als Christus moeten zijn voor anderen, en we moeten ons leven goed in de gaten houden, opdat we Hem niet verkeerd zouden vertegenwoordigen. We zouden nooit een verkeerd beeld mogen weergeven van enige gedachte, gezindheid of enig gevoel van Christus.

Het is een onderdeel van ons werk als christenen om het werk van Christus te doen. Drie jaar lang trok Hij rond in het land, terwijl Hij de woorden van God sprak en de werken van God deed. Dat waren wonderbare dagen. Toen stierf Hij aan het kruis. Hoe erg moeten de mensen Hem gemist hebben, toen Hij niet meer naar hun thuis kwam! Wat een zegen was Zijn bediening geweest, met wonderen van genezing en een doorgaanse vriendelijkheid die zoveel levens verblijdde en verlichtte! De wereld had juist zo'n liefde nodig te midden van nood, pijn en verdriet. Hoeveel armer leek deze wereld toen het bekend raakte dat Jezus was gestorven, dat Hij niet meer langs de zieken en de verdrukten zou gaan? Hoe betreurenswaardig leek het te zijn dat zo'n bediening zou stoppen?

En toch stopte ze niet. Jezus Zelf ging wel weg, maar Hij had Zijn discipelen opgeleid om de liefelijke dingen te doen die Hij Zelf drie jaar lang had gedaan, en Hij zond hen uit om Zijn bediening voort te zetten. De opdracht voor de volgers van Christus, waar ze zich ook bevinden, is om de dingen te doen die Christus zou doen als Hij hier was. We kunnen geen wonderen verrichten, maar we kunnen wel veel andere dingen als Christus doen. Zijn liefde zou altijd in ons hart moeten zijn en zou zich, eender waar er rondom ons menselijke noden zijn, moeten uiten.

“Is je vader thuis?”, vroeg iemand aan een kind op de dorpel van het huis van de dorpsdokter. “Nee meneer”, zei het kind, “hij is weg.” “Waar denk je dat ik hem kan vinden?” “Je moet hem zoeken op plaatsen waar er mensen ziek zijn, of gekwetst, of iets gelijkaardigs. Ik weet niet precies waar hij is, maar hij is zeker ergens iemand aan het helpen.”

Als iemand had gezocht naar Jezus in Galilea, zou hij Hem gevonden hebben waar de mensen waren die op de een of andere manier ziek of verdrukt waren. Hij was altijd ergens aan het helpen.²³ Zijn discipelen zouden in eender welke buurt op dezelfde manier gekenmerkt moeten worden. Ze zouden altijd bezig moeten zijn met iemand te helpen, te troosten, aan te moedigen, op te beuren of te sterken. De bediening die dus bij Christus begon, tweeduizend jaar geleden in het kleine land van Israël, zou dus moeten voortduren op iedere plek waar er volgelingen van Christus zijn.

Vooraf degenen die aangewezen zijn om anderen in geestelijke zaken te onderwijzen moeten dat onderdeel van de opdracht van de Meester uitdragen.

Ze vertegenwoordigen Christus en het is niet voldoende dat ze enkel in woorden het evangelie van Jezus Christus uitleggen; ook in hun eigen leven moeten ze trouw en oprecht

²³ Hoewel Jezus onnoemelijk veel mensen lichamelijk heeft geholpen, genezen en bevrijd, mogen we niet uit het oog verliezen dat deze wonderen geen doel op zich waren, ze waren een middel om Zijn goddelijkheid te bevestigen. Jezus kwam om de mensheid te bevrijden van haar grootste nood, haar grootste vijand, namelijk de zonde en haar gevolgen. Hij bracht de zieke en verdrukte ziel terug licht en zuurstof. Hij gaf de terneergeslagen en hopeloze zondaar terug hoop. Hij zorgde ervoor dat

Christus vertegenwoordigen als een gezant van het goede, een geveer van hulp en een verdeler van zegeningen.

Een ander onderdeel van de opdracht voor christenen is om Christus te helpen bij het redden van de wereld. Hij was gezonden om de verlorenen te redden. Hij gaf Zijn leven in dienst van de liefde om hen die zijn gevallen te ondersteunen en degenen die gebukt gaan op te richten.³⁰ We worden aangespoord om dezelfde ingesteldheid die Christus had te hebben – de liefde die Hem Zijn heerlijkheid deed afleggen. We zijn niet als Hem gezonden om aan het kruis te sterven; één losprijs was voldoende. Maar toch moeten we dezelfde liefde voor verloren zielen hebben als Hij had. In plaats van dat het ons naar een kruis leidt, zou het ons moeten leiden naar een leven dat toegewijd is aan het redden van de wereld. We kunnen in deze wereld nooit zijn zoals Christus was, en tegelijkertijd blijven leven voor onszelf. Dienstbaarheid is het sleutelwoord bij het uitleven van wie Christus is, tot opoffering toe. We moeten onze levens afleggen in liefde, zij het in leven of in sterven.

Dit zijn maar enkele opsommingen van de betekenis van de woorden van Christus toen Hij zei: “Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u”.³¹ Wat Hij op Zijn grootse wijze als de Zoon van God was voor de mensen rondom Hem, moeten wij als navolgers van Christus op onze beperkte manier zijn voor de mensen rondom ons. We zijn Zijn vertegenwoordigers zoals Hij De Vertegenwoordiger van de Vader was. We moeten Hem kenbaar maken in ons leven zoals Hij de Vader kenbaar maakte in Zijn leven. We moeten de bediening van liefde voortzetten waarmee Hij begonnen is. We moeten onszelf aan de wereld geven zoals Hij Zichzelf gaf op Golgotha.

Dit kan allemaal ontmoedigend lijken. De verantwoordelijkheid om Christus te vertegenwoordigen en om in elk opzicht voor de wereld te zijn wat Hij voor de wereld was, kan te groot lijken om ooit voldaan te worden door welke menselijke ziel dan ook. Maar er is nog iets anders wat Jezus zei dat ons klaar maakt om onze last te dragen. Onmiddellijk nadat Hij de relatie van Zijn discipelen tot Hem en tot de wereld had beschreven, blies Hij op hen en zei: “Ontvang de Heilige Geest”.³² Zonder die goddelijke inwoning konden ze in de wereld nooit zijn geweest wat Hij was geweest. De Heilige Geest is, op een bepaalde manier, Christus teruggekomen naar de aarde.³³ In plaats van te leven in één menselijk lichaam, leeft Hij nu in het lichaam

de hele schepping terug kan uitzien naar eeuwig herstel. Dit alles door de mensen de gedachten van Zijn Vader kenbaar te maken.

³⁰ Psalm 145:14

³¹ Johannes 20:21

³² Johannes 20:22

³³ cf. 1 Petrus 1:11

van elke gelovige. Hij zet Zijn bediening dus voort in Zijn mensen. De liefde die in ons is, is niets minder dan de liefde van Christus die klopt in ons hart. De heiligheid die we hebben mogen ontvangen is niets minder dan de heiligheid van Christus, die zichzelf voortplant in onze levens. De mooie dingen die tevoorschijn komen in ons karakter – liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid – zijn niets minder dan de genadegaven van Christus die in ons uitgewerkt worden doordat Zijn Geest in ons woont; de Vrucht van de Geest zoals Paulus het noemt.²⁴

²⁴ Galaten 5:22

We kunnen die eigenschappen nooit in onszelf hebben, tenzij we de Heilige Geest hebben ontvangen. Geen enkele menselijke ontwikkeling kan ze teweegbrengen. Het zijn geen vruchten die vanzelf groeien aan de takken van onze natuur. We kunnen alleen maar het werk van God doen als God in ons is. Maar dat is nu net wat het is om een christen te zijn. "Christus leeft in mij", is Paulus' beschrijving over zichzelf als christen.²⁵ Er is geen juistere omschrijving.

Hoe kunnen we de Heilige Geest ontvangen en dus het goddelijke leven in ons hebben? Het woord "ontvangen" geeft een antwoord op die vraag. De Geest zal ons nooit worden opgedrongen; we moeten Hem ontvangen. Het vereist een daad van onze kant. We kunnen Hem uit ons leven sluiten, als we dat zouden willen. Als we de Geest willen ontvangen, moeten we alles aan Hem overgeven. Hij moet toegestaan worden om ons leven te regeren, te leiden en te beïnvloeden.

Een oud Nederlands schilderij toont een kind dat een geliefkoosd stuk speelgoed uit zijn hand laat vallen. Op het eerste zicht lijkt het onbegrijpelijk waarom hij zo iets doet, maar bij nadere observatie zie je in de bovenhoek van het schilderij een witte duif die naar de lege, uitgestrekte handen van het kind vliegt. Het kind heeft het stuk speelgoed laten vallen om de duif te kunnen pakken.

Vaak houden we vast aan bepaalde zaken die ons kostbaar zijn, waarvoor we hard gewerkt hebben om ze te krijgen. Maar er is iets veel beters; "Ontvang de Heilige Geest" zijn de woorden die Christus spreekt.²⁶ Zullen we niet maar al te graag alle bezittingen, alle pleziertjes, alles uit handen geven, zodat we de vredesduif kunnen ontvangen?

Mensen zeggen vaak dat ze zoveel moeten opgeven om christen te worden, maar geven ze werkelijk zoveel op? Of moet het opgeven vergeleken worden met het ontvangen? Iemand die hout, hooi en stro uit zijn handen laat vallen om goud, zilver en edelstenen te kunnen oprapen, doet die werkelijk een opoffering? Spreken we van een opoffering wanneer we ons speelgoed en glinsterende prulletjes loslaten om de Heilige Geest te kunnen ontvangen? Waren de eerste discipelen verliezers toen ze hun netten, boten en huizen opgaven en Christus volgden om uiteindelijk dakloos, vervolgd en als martelaren te eindigen? Het lijkt wel een verlies, maar ze lieten een paar arme, vergankelijke zaken uit hun handen vallen om onvergankelijke rijkdommen, eer en glorie te ontvangen.

We moeten daarom nooit aarzelen om ons leven over te geven aan de Heilige Geest, ongeacht wat we moeten opgeven om Hem te kunnen ontvangen. De Heilige Geest ontvangen, is ons overgeven aan God, zodat Hij ons kan zegenen en gebruiken om voor een vermoeiende, leedvolle en zondige wereld te zijn als Christus. Zij die anderen leiden naar een volledige overgave, naar een volheid van zegen, naar een grootse belijdenis, hebben zelf nood aan de volheid van God, zodat ze waarlijk de

Meester mogen vertegenwoordigen in deze wereld.

²⁵ Galaten 2:20

²⁶ Johannes 20:22

7

Een geestelijke cultuur

Het woord cultuur vindt zijn oorsprong in de landbouw – het proces van land bebouwen en vruchtbaar maken. De grond wordt bebouwd om een zo goed mogelijke oogst te genereren. Het woord wordt ook gebruikt om ‘de daad om planten te laten groeien’ te omschrijven, meer bepaald om hun kwaliteit te verbeteren en nieuwe variëteiten te produceren. Zo heeft ‘cultuur’ voor wonderbaarlijke resultaten gezorgd bij bloemen.

Het woord wordt ook gebruikt voor de verbetering van het verstand en verfijning van het karakter door de invloed van onderwijs. Het is niet alleen het verzamelen van de nodige kennis, zoals bijvoorbeeld het bekend raken met bepaalde literatuur; het gaat ook over de invloed op het leven, de gedachten en de gevoelens die geregelde verfijning heeft. We weten allemaal dat een intieme band met intelligente en beschaafde mensen een grote invloed op ons kan hebben.

Er is ook een geestelijke cultuur, het verbeteren, verrijken en zuiveren van het geestelijke deel van ons wezen. We beginnen ons christelijke leven als kinderen, in de kleuterklas op school. Vanaf dan moeten we groeien in alle kwaliteiten die behoren tot het mooie christelijke karakter. Geestelijke cultuur is het proces waardoor onze natuur verzacht en rijpt naar de zachtheid van de liefde, onze talenten worden ontwikkeld zodat ze zo goed mogelijk gebruikt kunnen worden, en ons hele leven wordt veranderd naar de schoonheid van Christus.

Het is zeer belangrijk dat diegenen die anderen onderwijzen zelf een rijke geestelijke cultuur hebben. We kunnen niet geven wat we zelf niet bezitten. De invloed die een persoonlijkheid kan hebben is één van de belangrijkste invloeden in iemands leven. Fatsoen is veel belangrijker dan we geneigd zijn te denken. Onze kleinste onbeleefdheid is als dode vliegen in de balsem van de parfumeur, vliegen die ervoor zorgen dat het parfum niet meer bekoorlijkheid is. Verfijning is op zichzelf niet alleen een charme, maar een subtiele kracht in iemands persoonlijkheid. Er is een geestelijke verfijning in sommige mensen die iets toevoegt aan alles wat ze doen of zeggen. Ze is niet te definiëren. We kunnen ze niet analyseren of het geheim ervan achterhalen, toch is ze een onmiskenbare kracht. Iedereen die anderen leidt in geestelijke dingen moet zoeken naar deze charme, naar geestelijke verfijning.

We moeten verlangen naar het beste dat we kunnen bereiken. De Meester zou graag willen dat al zijn dienaren mentaal sterke en geestelijk gezonde christenen zijn. Hij verwacht altijd grote dingen van geloof en toewijding. Hij sprak over het nieuwe leven dat Hij geeft als een bron van levend water in het hart. Hij zegt dat er niet een klein straaltje moet vloeien uit deze fontein, maar rivieren van water. Het zou ons doel moeten zijn om de hoogste standaard te halen die de Meester voor ons gesteld heeft. We moeten niet tevreden zijn met minder dan de beste christelijke cultuur, die resulteert in het meest verfijnde karakter en de grootst mogelijke bruikbaarheid.

Maar we kunnen onszelf niet dromen tot het bereiken van spirituele doelen: we kunnen ze alleen uit ons persen in dapper, geduldig en volhardend streven, naarstig gebruik makend van de genade die ons is toevertrouwd. Niets goeds kan verkregen worden zonder een kostprijs. We moeten bereid zijn levensolie te verbranden als we licht willen geven.

Een stap in een persoonlijke geestelijke cultuur is het opgeven en afleggen van elk ding dat verkeerd is. Het mag dan wel overbodig lijken om christenen aan te sporen zich van hun zonden te bekeren, maar zelfs in goede levens kan er nog kwaad zijn dat toch gekoesterd wordt en geestelijke groei en bruikbaarheid hindert. Die zonde kan ons zo dierbaar zijn dat we geen moeite willen doen om ze op te geven. Of misschien vechten we ertegen, maar overwinnen we ze niet. Er zijn dagen dat het lijkt of we de strijd zullen winnen; dan kunnen we onze zwaktes de baas, en zetten we onze voet bovenop de zonde waar we het meest kwetsbaar voor zijn. We voelen ons dan bemoedigd en denken dat het gevecht uiteindelijk gewonnen is. Maar plots kunnen de oude verleidingen opnieuw opdagen en liggen we weer verslagen in het stof.

Als we willen dat ons geestelijk leven diepgang krijgt, moeten we die zonde uit ons hart en onze gewoontes krijgen. Zolang ze in ons blijft, zal ze ons ergeren en lastig vallen, Gods werk in ons hinderen en onze bruikbaarheid bederven. Als we de zonde niet verdrijven en al onze levensgebieden niet laten beïnvloed en geleid worden door Christus, zullen we geen diepe vrede ervaren en zullen we niet tot groot nut zijn voor God. Getolereerde zonde maakt een mens altijd zwak. Een verslagen mens kan anderen niet echt helpen in hun strijd. De reden waarom Jezus Christus ons kan helpen en ondersteunen bij elke verleiding is omdat hij overwon – “(Hij) die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen”.²⁷

“Maar”, zeggen sommige vermoeide strijders, “Ik kan dit kwaad in mijn hart niet de baas. Als ik begin te denken dat ik haar onderworpen heb, komt ze weer terug als een reus! Ik kan haar niet verdrijven!”

Helemaal mee eens, geen enkel mens kan zijn eigen leven overwinnen. Maar Jezus kan dat voor ons en in ons doen. We hebben geen besef van wat voor een volkomen verlossing Hij ons kan geven. We zeggen dat Hij ons redt van onze zonden en we denken alleen aan de schuld van de zonde – onze vloek die Hij op zich genomen heeft aan het kruis, waardoor we gered zijn. Hij deed dat en “zo is er dan geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn”.²⁸ Maar Christus redt ons van onze zonden op een manier die veel dieper gaat dan dat. Hij redt ons van de zonde zelf en neemt ze weg uit ons hart. We kunnen al onze zonden overwinnen door Hem die de wereld overwon. Als dit ons streefdoel wordt, zijn we klaar om een zegen te zijn voor anderen.²⁹

Een ander belangrijk element in het proces van een geestelijke cultuur is om in het reine te zijn met God en mensen. Na zijn grote zonde bevond David zich een heel jaar lang in de zwarte schaduw van zijn overtreding. Gods hand woog zwaar op hem.³⁰ Zijn leven was als een akker die uitgedroogd was door hitte. Gods aangezicht was verborgen. Hij was niet in het reine met de mens. Hij had hartverscheurend kwaad gedaan ten opzichte van vele andere mensen; hij had gezondigd tegen het hele land. Maar er kwam een dag waarop zijn

²⁷ Hebreëën 4:15b

²⁸ Romeinen 8:1

²⁹ Dit proces, wat ook wel heiliging wordt genoemd, is bij vele christenen een onderbesneeuwd iets geworden. Velen verblijden zich om de rechtvaardiging die ze verkregen bij hun wedergeboorte en zien uit naar de verheerlijking na hun dood of bij de wederkomst van Jezus. Maar tussen de rechtvaardiging en de verheerlijking bevindt zich nog de heiliging, het groeien naar het beeld van Jezus. Deze heiliging neemt het grootste deel van ons leven als christenen hier op aarde in. Ze beproeft het geloof, loutert het hart en doet de liefde in Gods kinderen groeien.

³⁰ Psalm 32:4

zonden voor Hem gezet werden door Nathans getrouwe woord. Berouw volgde en hij kwam in het reine met God en met de mensen. Daarna kwam er zegen. Gods wonderbaarlijke vergeving bracht vrede en reiniging. David had opnieuw vreugde en blijdschap, en de beenderen die gebroken waren begonnen opnieuw te genezen. De Heilige Geest, die door hem bedroefd was, keerde terug naar het berouwvolle hart. De vreugde over de redding werd hersteld. Nu was David klaar om andere overtreders Gods wegen te laten zien.

Christenen leven niet altijd in harmonie met God en mensen. Zolang er onbeleden en onvergeven zonden zijn, is er een wolk die het volle zonlicht tegenhoudt; en zolang er in iemands borst wrok, competitie en twist met anderen leeft, vloeit de zegen niet ongehinderd in ons eigen hart, en kan het ook niet door ons naar de levens van anderen vloeien. Het is goed dat elke christen zichzelf onderzoekt met vragen zoals deze: "Is er ook maar iets tussen mijn ziel en God, dat mij scheidt van God en een hechte eenheid verhindert? Is er iets kwaads dat ik niet heb opgegeven, enige onbeleden en onvergeven zonde? Is er ook maar iets tussen mij en een andere ziel, iets dat een goede vriendschap verhindert?" Als dit onderzoek ook maar iets aan het licht brengt dat tussen ons en volledige zegen instaat, moeten we dat kost wat kost resoluut uit de weg ruimen, als we onze eigen geestelijke cultuur willen verbeteren. We moeten in het reine zijn met zowel God als mensen, als we de genade rijkelijk in ons hart willen laten werken en als we God ongehinderd door ons willen laten werken tot zegen van anderen.

Een volgend essentieel element in de cultuur van het geestelijk leven is gebed. Natuurlijk bidden we allemaal. Elke christen bidt – bidt elke dag, bidt elke dag twee keer. 't Is te zeggen, elke christen knielt 's morgens en 's avonds en zegt een gebed. Is dat wel altijd bidden? Komen de woorden altijd uit het hart? Is het een echte ontmoeting tussen God en onze ziel? Gebruiken we niet dikwijls dezelfde woorden zonder dat we erover nadenken of ons vertrouwen, verlangen en onze liefde erin leggen? Zo'n gebed zal ons geestelijk leven nooit verrijken.

Als we kijken naar de namen van diegenen die een sterk geestelijk karakter hebben gevormd, en die tot een zegen zijn geworden voor andere mensen, kunnen we zien dat het allemaal mensen van gebed waren. Abraham was een man wiens invloed doorheen alle eeuwen heen verdergegaan is sinds zijn tijd. Hij had zo'n intieme relatie met de hemel dat hij een vriend van God genoemd werd. Mozes ijverde hard voor het verbeteren van het volk en hij praatte met God zoals een man praat met een vriend. We weten wat voor een kracht Daniel was in deze wereld, wat een schitterend karakter hij had, hoe hij stond voor God, voor waarheid, voor principes, en hij faalde niet één keer. Daniel was een man van gebed. De ruggensteun van zijn voortreffelijk leven was zijn studeerkamer, waar hij drie keer per dag voor God neerknielde.

Of kijk naar Jezus. Nooit werd er een ander leven geleid dat zo mooi was en vol van zegen. Doorheen de eeuwen werd de geur van Zijn naam verspreid tussen de naties en bereikte de heilzame genade van God miljoenen mensen. Jezus ontleende Zijn kracht – die Zijn leven zo'n rijke en glorieuze invloed gaf – aan een ononderbroken gemeenschap met God in gebed.

De les die we hieruit kunnen trekken, is dat we nooit een diepgaand geestelijk leven kunnen hebben zonder veel gebed. Een paar korte minuten van formeel gebed in de ochtend en een paar slaperige momenten van gebed voor het slapengaan, zullen nooit een grote hoeveelheid liefde en genade van God in een mensenleven brengen. Vooraleer we

diepzinnig kunnen leven, moeten we een intieme relatie met Christus hebben. Johannes' leven groeide en rijpte tot een rijke pracht van geestelijke schoonheid, en we kennen het geheim – hij was een naaste vriend van Jezus. We kunnen zulke zegen alleen ontvangen door te leven met Christus, door elke dag gemeenschap te hebben met Hem. Standaardgebedjes prevelen is niet voldoende: er moet een leven zijn waarin we geborgen zijn met Christus in God, waarin we een verblijfplaats hebben in de geheime plaats van de Allerhoogste, een langdurig verblijf in Christus.

Een resultaat van dit soort leven is dat onze ziel en ons karakter gevormd worden tot en beïnvloed worden door het leven van Christus zelf. Als we leven in Zijn nabijheid zal ons bestaan doordrongen worden van Zijn leven. Een ander gevolg is geestelijke kracht. We verlangen ernaar om invloed te hebben over andere mensen, zodat we goede dingen voor hen kunnen doen. Die kracht kunnen we alleen van God krijgen door gebed. Het is niet louter persoonlijke aantrekkingskracht, menselijke liefde, welbespraaktheid, eerlijkheid of enthousiasme voor mensen die ons tot echte helpers, troosters en genezers maakt van anderen: enkel de kracht en genade van God, verkregen door gebed, kunnen ons voorbereiden voor die dienst.

Bijbelstudie is ook belangrijk voor onze geestelijke cultuur. Het zou interessant zijn om te weten hoeveel van Gods Woord elke dag door christenen in hun leven meegenomen wordt. Bij velen van hen bestaat de stille tijd uit een kort, haastig gebed naast het bed, zonder te lezen in Gods Woord. Een dergelijke stille tijd zal iemands ziel nooit voeden. Als gebed de 'levensadem van een christen' is, dan is de Bijbel het dagelijks brood. Geen portie tot ons hart nemen, is eigenlijk hetzelfde als onze ziel uithongeren.

De grote mannen in de Bijbel waren allemaal liefhebbers van het Woord van God. Het volk van Israël werd geleerd er voortdurend in te lezen, om het in hun hart te bewaren en er dag en nacht over na te denken.³¹ Job schatte de woorden uit Gods mond hoger in dan het voedsel dat hij nodig had.³² We weten hoe Maria de lessen geleerd heeft die haar leven zo mooi maakten: ze zat aan de voeten van de Meester en hoorde Zijn woorden, en die woorden veranderden haar.³³

We kunnen op geen enkele manier goede christenen – met een overvloedig leven, veel vruchten en een liefelijk karakter – worden, dan door gevoed te worden door Gods Woord. Sommigen schrijven over de kracht van nobele gedachten waardoor we gesterkt zouden worden om verleidingen te weerstaan. Anderen zeggen dat één van de geheimen om eeuwig jong te blijven is dat we nieuwe gedachten in ons brein moeten vasthouden. Het is wonderbaarlijk welke verrijking we kunnen krijgen door de beste boeken te lezen. Maar er is geen enkel boek waarvan de gedachten ons zo sterken tegen verleidingen en waardoor we zo verjongd en verrijkt worden dan door de Bijbel. Als we er elke dag in studeren, zorgen we ervoor dat we geestelijk kunnen groeien.

Er zijn ook nog andere manieren om ons geestelijk leven meer diepgang te geven. Eén ervan is geloof. Het is door te geloven in Christus dat we zijn leven in ons hart kunnen krijgen. Gehoorzaamheid is een ander. Diegenen die Gods wil doen, leren meer over die wil; als we volgen, wordt de weg aan ons geopenbaard. Nog een ander is dienstbaarheid; want liefde is de wet van het leven, en liefde kan alleen leven doorheen geven en dienen.

³¹ Deuteronomium 6:6-9

³² Job 23:12

³³ Lukas 10:38-42

Verdriet en beproevingen zijn ervaringen waarmee God ons leven wil verdiepen en verrijken. We zijn niet klaar om gebruikt te worden als helpers vooraleer we geleden hebben. Velen van ons moeten eerst gebroken worden vooraleer we brood kunnen zijn voor hongerige zielen. De meesten van ons moeten sympathie en empathie leren door zelf te lijden.

Het is erg belangrijk dat diegenen die de jongeren willen leiden in geestelijk opzicht voor zichzelf een rijke ervaring hebben met de liefde van Christus. Elke kinderwerker moet een goede vriend zijn van Jezus en met Hem leven. We moeten vanuit Zijn nabijheid voor de groep verschijnen, de groep die reikhalzend uitzielt om onderwezen en geleid te worden. We moeten nooit tevreden zijn met kleine realisaties in geestelijk opzicht, met een zwakke invloed van Gods leven in ons leven of met een beetje vrucht dragen. Het is Gods wil voor ons dat we streven naar het hoogst haalbare in ons geestelijk leven en dat we dus veel vrucht dragen!

Iemand met een Bijbel

Het beeld van een kinderwerker is dat van een man (of vrouw) met een boek. Het Boek is altijd essentieel. Het is beeldt de missie van de kinderwerker af – om Gods wil te verkondigen en om over Gods liefde te vertellen. De boodschap zit in het boek, en een kinderwerker zonder boek zou nep lijken.

Elke kinderwerker moet zijn eigen Bijbel hebben. Natuurlijk lijken alle Bijbels op elkaar en geven ze dezelfde boodschap weer, ongeacht verschillen in vertaling, formaat en uitvoering. Toch moet elke kinderwerker een eigen Bijbel hebben die hij dagelijks gebruikt om te lezen in zijn stille tijd. Het is niet wijs om steeds lukraak een Bijbel te pakken, vandaag deze en morgen een andere.

Een boek is zoals een vriend – we leren ervan te houden, en het lijkt alsof het ons beter leert kennen naarmate we het langer gebruiken. Het opent gemakkelijker zijn hart voor ons als we er hoe langer hoe meer tijd aan besteden. Het is eenvoudig om te vinden wat we zoeken in een Bijbel die we al lang gebruiken – we weten waar we moeten kijken, op welke pagina en waar op de pagina precies. Het is ook frappant hoe hij steeds weer opengaat op onze favoriete hoofdstukken.

Als het boek vervolgens door veelvuldig gebruik een goede vriend van de kinderwerker is geworden, wil hij er notities in maken om de passages aan te duiden die hem geholpen hebben en om in de marge commentaar of referenties te schrijven die hem helpen in zijn eigen leven of in zijn werk met anderen. Sommige oude en veelgebruikte Bijbels vertellen het hele geestelijke verhaal van de lezer in de teksten die onderlijnd zijn. We kunnen alleen onze eigen Bijbels markeren. Er is trouwens iets bijzonders en vertrouwelijk aan de markeringen die je in je eigen Bijbel maakt; ze vertellen het verhaal van de geestelijke ervaringen die enkel voor onze eigen ogen bestemd zijn. Niemand wil opnames van zijn hart en gemoedstoestand in een andere Bijbel schrijven. Dat zou te lichtzinnig zijn voor zulke bijzondere dingen.

De Bijbel van een kinderwerker moet een goede Bijbel zijn, een met referenties in de marge en liefst met een schat aan feiten en hulp op het einde. Sommige van de vele edities van de Bijbel worden intens gebruikt door kinderwerkers en andere christelijke werkers en zijn extra waardevol omdat er zoveel informatie aanwezig is naast de tekst zelf die een extra dimensie geeft aan hetgeen het Heilige Boek ons wil leren.

Veel belangrijker dan de editie van het boek is de studie van de inhoud ervan. Elke kinderwerker moet een ijverig student van Gods Woord zijn. Het is niet genoeg om elke week het te behandelen Bijbelgedeelte voor het kinderwerk te begrijpen – dit is belangrijk, maar de kinderwerker moet de Bijbel ook op andere manieren bestuderen.

Hoe moet hij het Boek dan bestuderen? Niet zoals veel personen dat op dit moment doen. Ze openen het op goed geluk en lezen een aantal verzen, misschien een hoofdstuk, en openen het morgen gewoon opnieuw lukraak op een andere plaats, en lezen opnieuw een aantal verzen of een hoofdstuk. Zo gaan ze door, jaar na jaar, terwijl ze wellicht nooit gestructureerd doorheen een boek lezen, als dat al gebeurt, maar slechts hun favoriete verzen of een eenvoudige psalm vaak opnieuw en opnieuw lezen. Ze vragen zich dan af waarom de Bijbel niet interessant is voor hen, en waarom het lijkt dat ze er zo weinig hulp

uit krijgen. Maar hoe kan hij ook ondersteunend en interessant zijn als je zo ongestructureerd leest? Geen enkel ander boek kan op die manier gelezen worden. Niemand kan belangstelling krijgen voor een ander boek als het op dezelfde manier gelezen wordt zoals veel personen de Bijbel lezen. Er is een gezonde manier om hem te lezen, en mensen die het op die manier gaan doen, ontdekken rijke schatten en diepgaande onthullingen.

De Bijbel is een collectie boeken die verzameld is in één geheel. Zo zijn er 66 boeken. Ze werden geschreven door verschillende auteurs, in verschillende landen, op verschillende momenten doorheen zestien eeuwen. De systematische manier om de Bijbel te bestuderen is boek per boek lezen, en zo de inhoud stuk per stuk gaan begrijpen. Elk boek heeft zijn eigen geschiedenis, zijn eigen betekenis en hoort op zijn eigen plaats. We moeten de algemene achtergrond van het boek kennen vooraleer we het goed kunnen begrijpen.

Misschien kunnen we het best beginnen met de evangeliën, omdat het verhaal van Jezus de kern is van het hele boek en de sleutel tot de rest. Neem nu het evangelie van Mattheüs . We kunnen dan beginnen met het zoeken naar feiten over de auteur. Het lijkt opvallend dat een tollenaar gekozen werd om het eerste evangelie te schrijven. Zonder twijfel was Mattheüs speciaal gekwalificeerd voor deze taak door zijn voorgaande opleiding en training. We kunnen ook opmerken dat er geen enkel woord verteld wordt over ook maar iets wat Mattheüs gedaan of gezegd heeft toen hij apostel was – er wordt geen enkele daad van hem beschreven, geen woord van hem staat genoteerd. Zijn evangelie is zijn enige nalatenschap. Het lijkt erop dat hij puur en alleen geroepen was en getraind werd om een boek te schrijven. Dat was zijn missie.

Dan kunnen we misschien verdergaan met het evangelie zelf. Het was geschreven voor de Joden. Het doel was om hun te laten zien dat Jezus van Nazareth hun Messias was, zoals voorspeld. Het zit vol verwijzingen naar de profetieën. Daarin ligt de sleutel tot dat evangelie.

Als we al deze feiten op een rijtje gezet hebben, moeten we daarna gewoon het boek beginnen lezen – niet hier en daar een paar woorden vandaag en een paar morgen, maar we moeten doorheen het hele boek gaan, liefst zelfs in één keer. Dat moet herhaald worden totdat de feiten en gebeurtenissen die erin voorkomen ons bekend zijn.

Op deze manier moeten alle boeken aangepakt worden totdat we elk ervan onder de knie hebben. Dat zal een aanzienlijke tijd duren, maar het zal goed bestede tijd zijn. De kinderwerker die de Bijbel op deze systematische manier doorvorst, zal inzicht krijgen over de Bijbel als een boek. Hij weet waar elk boekdeel thuishoort in de geschiedenis en kan het op zijn plaats zetten. Het in telkens een ruk lezen van de verschillende boeken van de Bijbel is niet zo'n vreselijke taak als op het eerste zicht gedacht kan worden. Niemand die het Boek op deze manier met enthousiasme, ernst en eerbied ter hand neemt zal er ooit spijt van krijgen.

De indruk die we krijgen door een evangelie in één ruk uit te lezen, is bijzonder inspirerend. Het geeft ons in één beeld een idee over het hele leven van Christus op aarde.

Maar er is een andere studie van de Schrift die zelfs nog belangrijker is voor het geestelijke welzijn van de kinderwerker dan de vorige methode. Duizenden die de Bijbel nooit als literatuur hebben gekend, hebben toch de schatten die erin verborgen zitten gevonden. Ze hebben hem nooit boek per boek onder de knie gekregen; maar ze hadden een sleutel waarmee zijn pakhuizen – met daarin goddelijke openbaringen, hemelse troost, beloftes

voor op onze levensweg en advies voor elke taak en situatie – wanneer ze wilden geopend konden worden. Hoe goed we de Bijbel ook leren kennen als een boek, we moeten boven alles de Bijbel kennen als het Woord van God, en leren hoe we er voedsel uit moeten halen voor onze hongerende ziel.

Een goede manier om de Bijbel voor geestelijk gewin te bestuderen, is door de onderwerp-methode. We zouden een specifiek onderwerp kunnen nemen en alle delen van de Schrift opzoeken die er betrekking op hebben of die er iets over zeggen. Neem als voorbeeld Gods vergeving. Er is veel oppervlakkige kennis over dit onderwerp. Velen maken er iets eenvoudigs van, om vergeven te worden, zonder na te denken over de heiligheid van God of de echte betekenis van zonde. Zoek naar het onderwerp van vergeving doorheen de Bijbel en zie het licht van alle schitterende passages die erover spreken. Het resultaat van deze studie zal een diepere kennis zijn van de schuld van de zonde, een nieuwe visie op de heiligheid van God, een frisse indruk van de betekenis van het kruis, en dan een wonderbaarlijk zicht op de volheid en volmaaktheid van de vergeving die God uitstort over eenieder die zijn zonden belijdt en Jezus Christus als zijn Redder aanvaardt.

Of maak een serie van studies over het karakter van God – Zijn heiligheid, Zijn liefde, Zijn genade, Zijn vaderlijke zorg. Of zoek uit wat de Bijbel vertelt over het leven als christen, wat het betekent om christen te zijn, de privileges van een christen, de taken, de verantwoordelijkheden, of de beloftes die je kan uitzoeken en groeieren. Door het opzoeken van woorden zoals vrede, vreugde, hoop, geloof en liefde kunnen er speciale studies nakomen die erg interessant en waardevol zijn.

Deze onderwerp-methode brengt meetbare resultaten voort, als ze in alle ernst en grondig nagestreefd wordt. Ze maakt het ons mogelijk om de vele kanten van de waarheid te zien en er een beter begrip van te krijgen, want dit is de regel: geen enkele tekst op zichzelf kan ons het geheel van een geïnspireerde waarheid laten zien. Verkeerde ideeën ontstaan meestal doordat oppervlakkige Bijbellezers hun idee baseren op een enkel vers, in de plaats van te kijken naar wat het hele Boek erover te vertellen heeft en daarna pas hun eigenlijke onderwijs daaruit te halen.³⁴ Voor deze onderwerp-methode zijn een concordantie en Bijbels handboek³⁵ het enige wat je nodig hebt. De concordantie laat ons alle passages zien waarin het woord voorkomt. Daarnaast zijn er gewoonlijk nog andere passages waarin het onderwerp behandeld wordt, deze worden doorgaans aangeduid in een goed Bijbels handboek. Het is ook nuttig om in een Bijbel met tekstverwijzingen de verschillende referenties per tekst op te zoeken, omdat ze ook een bijkomend licht op de het onderwerp werpen.

Dit alles vereist veel tijd en nadenken, maar de resultaten zullen de toegewijde student rijkelijk vergoeden. Het is een zoektocht naar goud en edelstenen, en de zoektocht zal nooit voor niets zijn. De Bijbel is het Woord van God. Geen enkele gedetailleerde studie ervan mag als te arbeidsintensief gezien worden, omdat ze de waarheid van God en zijn opdrachten helderder voor ons doen staan.

Naast deze ernstige en nauwkeurige studie van de Bijbel, om de wil en de gedachten van God te leren kennen, moet elke kinderwerker de gewoonte cultiveren om elke dag in zijn

³⁴ “De Schrift legt de Schrift uit”, wordt ook wel gezegd. Moeilijke passages worden vaak begrijpbaar door eenvoudigere gedeelten die hetzelfde onderwerp behandelen. Een waarheid of leerstelling die uit een vers gehaald kan worden, heeft altijd verwante verzen die haar bevestigen, ondersteunen of verder uithameren.

³⁵ Bijvoorbeeld “De Bijbel in 66x10 minuten”, Jim George, Grace Publishing House

Bijbel te lezen. Aldus hoort hij de stem van God doorheen instructies, in correcties, in waarschuwingen, in leiding, in troost, in inspiratie – zo leert hij de lessen voor zijn eigen leven zoals hij ze nodig heeft. Alleen zo kan het Woord een lamp voor zijn voet en een licht op zijn pad worden. Elke morgen moet zijn eigen vers hebben, dat de hele dag in zijn hart blijft, zoals parfum die het leven een dag lang aangenaam maakt.

De Bijbel van een kinderwerker is bedoeld om te gebruiken. Het is niet voldoende dat hij de geïnspireerde woorden kent; hij moet ze meenemen in zijn leven, hij moet erin geloven, er zijn vertrouwen op vestigen, hij moet erop steunen zoals hij zou rusten aan Christus' borst en hij moet ze gehoorzamen als Gods wil.

De Bijbel is een boek dat twee soorten van interpretatie vereist om de leer te begrijpen. Commentaren zijn goed op hun manier. Ze vertellen ons wat de woorden betekenen en leggen alle verwijzingen uit. Maar hoe goed iemand, voor zover het om de betekenis van de taal gaat, dan ook begrijpt wat een passage betekent, toch is er daarnaast ook ervaring nodig om de volledige betekenis te vatten die in de tekst zit. Er zijn beloftes van troost, maar we weten niet hoe bijzonder die zijn tot we in rouw zijn. Er zijn woorden voor weduwen, voor wezen, voor de armen, voor de zieken of voor de ouderen, maar we kunnen de volle betekenis van die woorden niet bevatten tot we in de specifieke situatie zitten waar de tekst over spreekt.

Bijgevolg opent de Bijbel zijn verborgen betekenis alleen terwijl het leven verdergaat. In een oud vers dat we al honderd keer gelezen hebben zonder te begrijpen wat de betekenis was, en dat nu zo helder en duidelijk eruit springt, kunnen we vinden wat we in een specifieke situatie nodig hebben.

Geleid door de Heilige Geest

9

Zonder de hulp van de Heilige Geest is niemand in staat om een onderwijzer van Gods Woord te zijn. Het maakt niet of we goed getraind zijn of hoe goed we bekend zijn met de waarheid die we gaan uitleggen. We zijn niet klaar om te onderwijzen vooraleer we de Heilige Geest ontvangen hebben. De discipelen vertoefden vele maanden in de nabijheid van hun Meester. Ze hadden een nauwe verbondenheid met Hem. Ze kregen de waarheid van Zijn eigen lippen. Ze kregen persoonlijke training van Hem. Toch waren ze niet klaar om hun eigen werk te beginnen vooraleer ze de Heilige Geest over zich uitgestort kregen.

Op die manier moeten diegenen die anderen willen onderwijzen wachten op de hemelse kracht. Doelgerichte training is belangrijk. Ze moeten de Bijbel bestuderen, zodat ze weten wat ze gaan onderwijzen. Niemand is klaar om voor de klas te staan voordat hij een redelijke kennis heeft van de weg van verlossing. Hoe kan iemand anderen leren wat hij zelf niet geleerd heeft? Hoe kan iemand onervaren voeten leiden langs een pad dat hij zelf nooit bewandeld heeft? Hoe kan een onderwijzer zijn leerlingen naar een Redder leiden die hij zelf niet gevonden heeft? Hoe kan hij aan begerige, vragende kinderen waarheden over het leven duidelijk maken die hij zelf nooit door ervaring geleerd heeft?

Als we de Heilige Geest eer willen aandoen, moeten we ervoor waken dat we de Heilige Schrift niet te onteren. Als we beweren dat we van de Geest afhankelijk zijn en daarbij geen gebruik maken van de Schrift, dan is dat fanatisme of een blinde ijver voor ons idee over de Heilige Geest. De Geest gebruikt het Woord van God. Het is belangrijk dat de kinderwerker zijn Bijbel goed kent. Het verstand en de harten van de eerste discipelen werden gevuld met de woorden van Christus. Maar dat was op zichzelf niet genoeg om hen voor te bereiden voor hun taak als apostelen – het was noodzakelijk dat de Heilige Geest na dat onderwijs in hun hart kwam als het vuur van God om deze kennis te doen ontbranden; en toch was de kennis essentieel. De apostelen werden getuigen van Christus en ze konden alleen maar getuigen van wat ze wisten. De Geest leerde hen geen nieuwe waarheden – Hij bracht de waarheid die ze al kenden tot leven.

De kinderwerker moet de waarheid die hij gaat onderwijzen kennen. Hij mag niet verwachten dat de Heilige Geest deze aan hem zal onthullen. Er is geen belofte die hierover spreekt. Geen enkele kinderwerker heeft het recht om de Bijbelstudie en voorbereiding van zijn les achterwege te laten, en te verwachten dat de Geest in het ontbreken ervan wel zal voorzien, door hem te leren wat hij zelf niet bestudeerd heeft. Soms hoor je een predikant of onderwijzer citeren wat Jezus gesproken heeft: “Maakt u dan niet bezorgd, hoe of wat gij spreken zult: want het zal u in die ure gegeven worden wat gij spreken moet”³⁶, alsof het een verbod of ontmoediging is om op voorhand een les over Gods Woord voor te bereiden. Maar dit is een verdraaiing van de Schrift. We moeten de betekenis van de woorden van Christus in hun context zien, en niet fragmenten eruit halen en ze interpreteren alsof ze op zichzelf staande uitspraken zijn. Het gaat hier over hun verdediging tegen heersers waar Jezus het over had tegen zijn discipelen, en niet

³⁶ Mattheüs 10:19

over het verkondigen van Zijn Woord. We moeten leren van Christus en Zijn onderwijs kennen, pas dan hebben we het recht om te verwachten dat de Heilige Geest ons zal vullen, en onze kennis van Christus zal aansteken tot een brandend vuur.

Nogmaals, we moeten niet verwachten dat de Geest de noodzaak van de opleiding van een kinderwerker wegneemt. Een bediening met opleiding is niet onbijbels! Soms horen we dat er gezegd wordt, als argument tegen specifieke opleiding voor voorgangers en leraars, dat de apostelen ongeletterde en onwetende mannen waren en dat Jezus voorbijging aan de geschoolde elite en een bende ruwe vissers als discipelen nam die nooit door de rabbi's onderwezen waren. Maar wie dit gebruikt als excuus om te zeggen dat scholing niet nodig is, ziet over het hoofd dat de apostelen gedurende bijna drie jaar door Jezus zelf getraind werden. Hij was hun leraar, en er zal nooit een vergelijkbare leraar zijn. Geen enkele student aan een theologische opleiding zal ooit dezelfde training krijgen als de apostelen van Christus.

Daardoor kan er niet beweert worden dat kinderwerkers geen training nodig hebben om klaar te zijn voor hun werk in het kinderwerk, dat ze enkel maar vervuld moeten worden met de Heilige Geest, en dat ze dan klaar zullen zijn om bekwaam onderwijs te geven. Er is geen enkel woord in de het Nieuwe Testament dat deze bewering ondersteunt. Er wordt niet beloofd dat de Heilige Geest een man neemt die geen opleiding of geen geestelijke discipline heeft, en hem opeens in een welbespraakte kinderwerker verandert. Nu en dan lijkt het misschien dat zoiets gebeurt, dat een ongeletterde, ongetrainde man tot Christus gebracht wordt en onmiddellijk verandert in een succesvolle winnaar van zielen. Maar dat is niet de gewoonlijke methode van onze Heer. We moeten opgeleid en getraind worden om voorbereid te zijn voor ons werk als leraars van het evangelie. We hebben voor dit werk niet alleen goede mannen en vrouwen nodig die vervuld zijn met de Geest, ze moeten daarnaast ook op een wijze en bekwame manier voorbereid zijn op hun heilige bediening.

Nogmaals, de Heilige Geest werkt niet onafhankelijk van Christus. Christus kwam eerst om de Vader te onthullen, de Goddelijke wil bekend te maken, en zijn leven te geven voor de redding van de mens. Toen Zijn werk gedaan was en Hij teruggekeerd was naar de hemel, kwam de Geest. Maar zijn missie was om Christus te verheerlijken en om de eigenschappen van Christus te laten zien aan de mens. Hij sprak niet over Zichzelf, maar Hij richtte de schijnwerpers van de goddelijke onthulling op de persoon en het werk van onze Redder.

Deze waarheid mag niet over het hoofd gezien worden door hen die geëngageerd zijn in christelijk onderwijs. De Geest eert Christus en presenteert Zijn persoon en werk. We moeten zielen naar Christus leiden, niet naar de Heilige Geest.

Wat is dan de relatie van de christelijke kinderwerker met de Geest? Eerst en vooral is die persoonlijk. Hij heeft het werk van de Geest nodig in zijn eigen hart en leven. Hij moet in de eerste plaats een christen zijn en dan een kinderwerker. Wanneer hij Jezus aanvaardt als zijn Heer en Heiland ontvangt hij de Geest. Alle genade in zijn hart wordt gesmeed door de Heilige Geest. Hoe ver zijn geestelijk leven zal groeien in intensiteit en kracht is afhankelijk van de mate waarin hij zich

overgeeft aan de Geest. Het is het werk van de Geest om licht te schijnen in ons hart, zodat we de slechte dingen in onze natuur ontdekken en deze achter ons kunnen laten. Het is door geloof dat we ons hele wezen onder de heerschappij van de Geest kunnen plaatsen, zodat Hij ons hart zuivert en ons leven verandert naar de schoonheid van Christus.

Er zijn in het Nieuwe Testament veel woorden die spreken over de intieme relatie tussen de derde persoon van de Drie-eenheid en elke gelovige. Paulus roept christenen op om de Geest niet te bedroeven.³⁷ Dat wil dus zeggen dat de Heilige Geest een persoon is, want we kunnen een invloed niet bedroeven. Hij komt tot ons als een vriend. Hij is een goddelijke gast die van ons hart Zijn huis maakt. We bedroeven Hem als we falen in gastvrijheid jegens Hem. Als we Hem in eender welk deel van ons leven uitsluiten, bedroeven we Hem. Elke daad of gedachte die en elk woord van ons dat niet vriendelijk, loyaal en liefhebbend is, bedroeft Hem. Als we weerstand bieden tegen Zijn werk in ons, Zijn werk van overtuiging, van de ontdekking en het bannen van zonde, Zijn werk van loutering en heiliging, of Zijn werk van verkwikking en bezieling, bedroeven we Hem. We moeten de Geest toelaten om ongehinderd en zonder tegenstand te werken in elk deel van ons leven, en we geven Hem vreugde en vertrouwen wanneer we onze overgave zo volledig maken dat Hij niets in de weg vindt terwijl Hij volledig bezit van ons wezen neemt.

Deze persoonlijke relatie van de gelovige met de Heilige Geest is het allerbelangrijkst. De kinderwerker moet heilig zijn in hart en leven. Hij moet volledig onder invloed van de Geest zijn. Hij moet tot volheid vervuld zijn met God. Dat zal Hem de kracht geven, en niet een of andere speciale invloed van de Geest die hij mogelijk in zijn bediening zal ontvangen. De kinderwerker moet vervuld zijn met de Heilige Geest, dat zal een nieuwe persoon van hem maken en hem voorbereiden om een succesvolle winnaar van zielen te zijn.

Naast deze persoonlijke relatie als gelovigen in Christus moeten de kinderwerkers die anderen onderwijzen zoeken naar de speciale hulp van de Geest bij hun werkzaamheden. De apostelen mochten niet vertrekken om het verhaal van verlossing te verkondigen vooraleer ze vervuld waren met de kracht van boven. Wanneer ze die vervulling gekregen hadden, begonnen ze opeens in nieuwe talen te spreken. Dat geschenk was bovennatuurlijk, maar we kunnen ervan leren dat wie nu over Christus wil spreken een nieuwe kracht om te spreken nodig heeft. Het krijgen van de Geest zal er niet voor zorgen dat ze een taal kunnen spreken die ze nooit geleerd hebben, maar ze zullen woorden krijgen met een geestelijke energie die ze daarvoor nooit hadden. Een brandend hart zorgt voor vurige woorden. Zij die de hulp van de Geest aanwenden in het onderwijs van het Woord van God zullen ontdekken dat hun woorden nieuwe kracht hebben. God zelf zal door hen spreken, en Zijn stem van zachte stilte zal het hart van de leerlingen bereiken, meer dan mooie woorden of menselijke spraak ooit kan doen.

Hoe moet de kinderwerker deze hulp van de Geest dan aanwenden in zijn werk? Zoals al gezegd is, de kinderwerker moet een christen zijn. Hij moet in Christus leven en Christus moet in Hem leven. Vervolgens moet hij de leiding zoeken van de Geest in zijn voorbereiding van het onderwijs. Alleen de Geest kan de

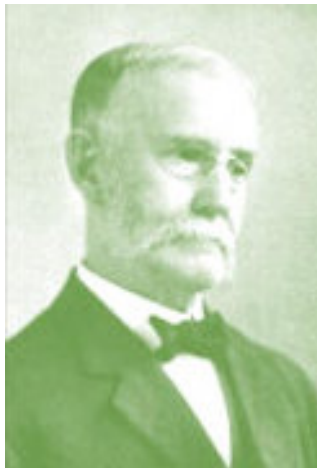
³⁷ Efeze 4:30

betekenis van de woorden uit de Bijbel openbaren, omdat Hij de auteur is, ze zijn door Hem geïnspireerd. Het is de toegewijde, biddende leerling van Gods Woord die de waardevolle dingen in de tekst vindt.

Nogmaals, de kinderwerker moet de hulp van de Geest zoeken om de harten van zijn leerlingen voor te bereiden om de waarheden te begrijpen die hij hen wil leren. Hij ervan overtuigd zijn dat hij de Geest in zichzelf heeft voor hij van zijn bureau naar zijn groep gaat. Dan, wanneer hij op zijn plaats is, met de Bijbel open, moet Hij in afhankelijk van de Geest erop vertrouwen dat Deze hem en zijn woorden gebruikt, om door hem te spreken en de harten van zijn leerlingen te bereiken.

Diegenen die onderwijzen en gevuld zijn met de Heilige Geest en Zijn kracht zullen nooit tevergeefs werken. Ze zullen brandende en schijnende lichten zijn, schijnend omdat ze branden.

JAMES RUSSELL MILLER (1840-1912)

J.R. Miller was een opmerkelijke dienaar van Jezus Christus. Naast zijn taak als voorganger van verschillende kerken in Philadelphia, PA en Rock Island, diende hij meer dan 30 jaar als hoofdredacteur bij de Presbyteriaanse uitgevergroep. Als auteur van meer dan 60 boeken, waarvan er miljoenen verkocht zijn, wordt hij beschouwd als een van de meest invloedrijke auteurs uit die tijd. William Brenton Greene, toenmalig professor aan het theologisch opleidingsinstituut van Princeton, en hechte vriend voor meer dan 25 jaar, zei van hem: "Als ik op zoek zou willen gaan naar iemand die mijn beeld van de Heer uitleeft, zou ik me zonder nadenken richten tot Dr. Miller." Het geheim van Millers leven kan worden samengevat in vijf woorden die hij telkens opnieuw herhaalde: "Jezus en ik zijn vrienden!" Dit was de grootste passie van zijn leven – om Jezus Christus te kennen en lief te hebben. Alles wat hij deed en al wat hij schreef kwam voort uit zijn levende relatie met zijn Vriend.

